

Det norske språk- og litteraturselskap 2003.
Johan Nordahl Brun: *Einer Tambeskielver*.
Utgave ved Ellen Nessheim Wiger.
Teksten er lastet ned fra bokselskap.no

Einer Tambeskielver.

Sørgespil i Fem Optog
til Brug for den
Kongelige Danske Skueplads

ved

Johan Nordahl Brun

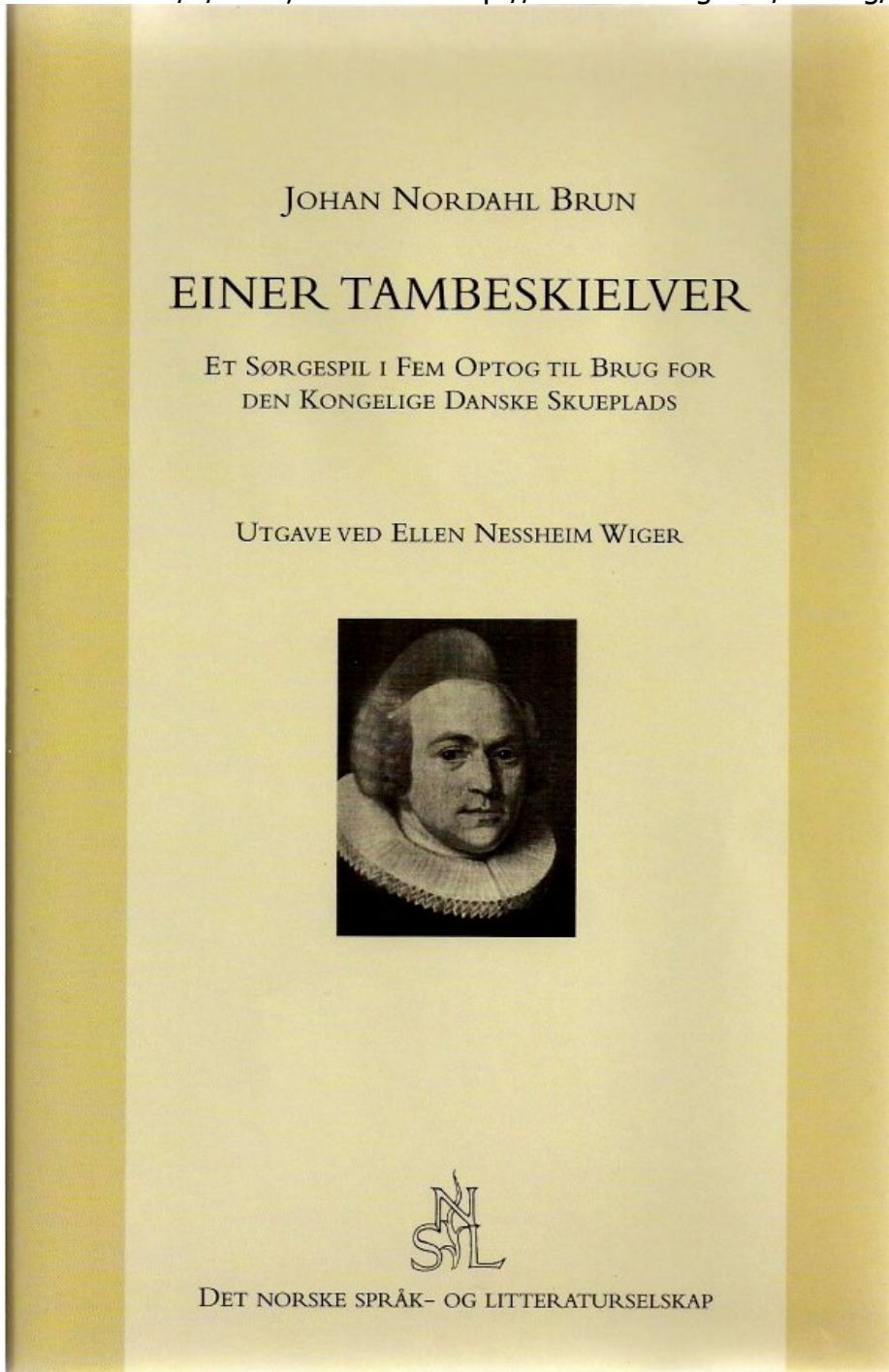
.

Medlem i det Kongelige Norske Videnskabers Selskab.

København,

1772

Trykt hos A. H. Godiches Efterleverske,
ved Frid. Christ. Godiche.

[Deres Kongelige Høyhed Prints Friderich, Arve-Prints til Danmark og Norge
etc. etc. etc.](#)

[Til Læseren](#)

[Personerne](#)

[Første Optog](#)

[Andet Optog](#)

[Tredie Optog](#)

[Fierde Optog](#)

[Femte Optog](#)

Deres Kongelige Høyhed Prints Friderich, Arve-Prints til Danmark og Norge etc. etc. etc.

Allernaadigste Herre!

For **Deres Kongelige Høyhed** nedlægger jeg allerunderdanigst nærværende Sørgespil, tagen af mit Fædrenelands Historie. **De** elske vort Land og vort Folk, høre vore Klager, og frembære vor Nød for **Hans Majestæt vor allernaadigste Konge; Og De, allernaadigste Prints!** kan best skønne, hvor meget den Mand fortjener at opløftes, som til Rigers og Landes Nytte har beklædet den ærverdige Post, at staae imellem Regenten og Folket. For **Deres Kongelige Høyhed** fremtræder derfor min Helt: Alderdommens Historie har udmerket ham med stolte Træk; Kierlighed til sit Fædreneland, Troskab mod sin Konge og et uovervindeligt Mod vare hans Dyder; prydet med dem turde han haabe Biefald, dersom ikke min Uformuenhed har foraarsaget at han er sat i et alt for svagt Lys; Erkiendtlighed mod mit Fædrenelands Velgiører har imidlertid dog været den Aand, hvoraf jeg er drevet: Jeg har havt denne Drift tilfælles med de fleeste af mine Landsmænd. Stor skal derfor ogsaa **Deres Kongelige Høyhed** være i alle Nordmænds Hierter fordi **De** troe, at vort Folk fortjener **sin Konges** Kierlighed og Høyagtelse. Hver Norsk Skiald, og alle Videnskabernes Dyrkere i Norge glæde sig allerede under **Deres Kongelige Høyheds allernaadigste Præsidium**. Ja hvor lykkelig skal een af det Kongelige Norske Videnskabers Selskabs Medlemmer agte sig, om nærværende Arbejde maatte behage **den Høye Præses**; Om **Han naadigst** ville ansee det som et Beviis paa min Lyst til at arbejde og aagre med de ringe Gaver, mig ere forundte. Den Opmærksomhed, **Deres Kongelige Høyhed** værdigede min **Zarine**, og den store Gavmildhed, hvormed saavel **Hans Majestæt Kongen**, som **Deres Kongelige Høyhed** benaadede dens ringe Forfatter, var mig en udtrykkelig Befaling til at gjøre et nyt Forsøg. Tillad mig, **allernaadigste Prints**, offentlig at aflægge min allerunderdanigste Taksigelse, offentlig at gjøre et Ønske, som gaaer fra Hiertet: At **Deres Kongelige Høyheds** Raad til Rigerne Bestes stedse maae have Fremgang og være velsignede, at Videnskaberne i mit Fædreneland under sin nye **Præses** længe maae blomstre, og at **Deres Kongelige Høyhed** lykkelig maae opleve den Tid, at de bære modne Frugter.

Created at 10/6/2010, from URL:http://www.nslnorge.no/visning/NSL_Brun_EinerT_tekst.html
Saa skulle heldigere Sangere end jeg, Norske Sangere, som altid ere for stolte og for redelige til at hykle, opfylde Dalene med Lovsange, og Biergene skulle svare, og Norges Velgiører blive udødelig.

allerunderdanigst af J. N. Brun.

Til Læseren:

Publicum yndede **Zarine**; Det fordrede et nyt Forsøg af dens **Forfatter**; Det ønskede helst at see een af Fædrelandets egne Helte; jeg har adlydet: Her er **Einer Tambeskielver**; Dersom han tænker Norsk, dersom hans Norske Tænkemaade ikke vanærer ham, har jeg i det mindste opfyldt den Pligt, jeg skyldte min Landsmand; hans Navn skyldte jeg et Æreminde; thi jeg er fød i den Egn, hvor hans Støv hviler; De truende Levninger af hans Herre-Sæde (**Huusbye** i Bynæssets Præstegield ved Tronhiem) taledes til mig, da jeg endnu var en Dreng, og en hellig Ærefrygt for Helten sneeg sig hemmelig ind i mit spæde Bryst: Der underholdte jeg hans Erindring med mange overdrevne Billeder; Billeder, som den første Alders spillende Indbildnings-Kraft frembringer i Overflødighed. Stor, tænkte jeg, maa han have været, stor som **Goliath**, stærk som **Samson**. Torden har han talet, og hans Brynie har været som den glatte Klippe, der hænger ud over Havet, og glindsende beleer de stolte Bølger, som rase imod den. Kort sagt: Jeg tænkte om **Einer Tambeskielver**, som en Bonde om sin Konge, førend han har seet ham. Men da jeg fik Begreb om sande Fortienester, tænkte jeg ikke uden Følelse paa disse forfaldne Mindesmærker. Denne Følelse blev mig smertelig, da jeg kom ud i Verden. Jeg sukke, saa tidt jeg saa en adelig Fødsel og tomme Titler med stor Kunst og endnu større Bekostning indhugne i et evigt Marmor. Uskiønsomme Efterslægt, tænkte jeg, er det saaledes, du belønner Fortienester? Og du, mit Fædreland, som har havt saa mange Helte, hvor skiuler du deres Ihukommelse? hvi kneise der ikke paa dine Fieldrygge Ære-Støtter for dine kiekke Sønner? Fuld af denne Ild besluttede jeg at gjøre, alt, hvad der stod i min Magt, til at redde mine Landsmænds Navne fra Forglemmelse, og man skal rose min Nidkierhed, om man endog maa ynkes over min Afmagt.

For dem, som ikke have læst **Snorro Sturlæson** eller **Torfæus** tiener følgende til Underretning: **Harrald Haardraade** regierede i Norge. Tronhiem

Created at 10/6/2010, from URL:http://www.nslnorge.no/visning/NSL_Brun_EinerT_tekst.html
var hans Hovedstad. Halvanden Miil derfra boede, som før er sagt, **Einer Tameskielver** paa sin Sæde-Gaard, som endnu har sit gamle Navn **Huusbye**; han var Lehnshøvding over **Trøndelagen**; Saa kaldtes den Tid Tronhiems Stift, og alle Indbyggerne i den Egn **Trønder**; **Einer** havde til Ægte **Bergliod**, en Datter af den tappre **Hagen Jarl**, som regierede en Tid over hele Norge, og boede paa Lade-Gaard ved Tronhiem. **Elisabeth** var en Russisk Printsesse, en Datter af **Jarisleif**, som regierede over Garderige, nu Rusland. **Sigrid** var **Harrald Haardraades** Broder-Datter. Kong **Magnus, Oluf den Helliges** Søn, var **Harralds** Formand i Riget. Han delte det med **Harrald** mod en vis Sum Penge og Guld, da denne var kommen tilbage fra Constantinopel, hvor han i Keiserinde **Zoes** Tieneste havde gjort vigtige Feldt-Tog i Africa og paa Sicilien. **Einer** kaldte **Magnus** sin Foster-Søn, og var agtet af ham, som en Fader. Begge Kongerne førte Krig i Danmark mod Kong **Svend**, som af **Magnus** var sat til **Jarl** over Riget; Men havde opkastet sig til Konge. I dette Feldt-Tog døde **Magnus**. **Einer** ilede at forlade Krigen og begrave sin Konge. Folket samtykkede, og **Harrald** maatte følge, fuld af Fortrydelse over **Einer**, og med det faste Forsæt, snart igien at hiemsøge Danmark med Krig. Daglig voxte Misforstaaelse mellem Kongen og **Einer**, og endelig, da han tog en Tyv af Fængslet, som **Harrald** havde ladet sætte fast, blev denne fortørnet, og **Tameskielver** og **hans Søn** maatte bøde med Livet.

Oluf den Helliges Liig blev af **Einer** med stor Høytidelighed indsat i St. Clemens Kirke ved Kongens Gaard i Tronhiem. Et Aar efter at denne ulykkelige Konge var død, blev han opgraven af Jorden, og befandtes aldeles ufortæret, ja efter **Sturlæsons** Beretning, saa rød og hvid, som om han nyelig havde været død. Om dette var saa, og havde naturlige Aarsager, eller det var en Virkning af Overtroe, eller et Stats-Kneb; Saa er det dog vist, at det gav for den største Deel Anledning til den Ære, man beviiste denne Konges Støv, og at man tillagde ham saa stor Hellighed.

Historien beretter, at **Harald** engang tog **Olufs** Skrin frem for at see sin Broder. Denne Omstændighed har jeg benyttet mig af til en Episode; jeg troede, det var overeensstemmende med **Haralds** Stats-Kunst, i saa slibrige Omstændigheder at ville først forsøge de lemfældigste Midler til at bringe **Einer** paa sin Side; og de Høytideligheder, han anrettede i Templet, kunde han med saa

Created at 10/6/2010, from URL:http://www.nslnorge.no/visning/NSL_Brun_EinerT_tekst.html
meget større Grund haabe, skulde have sin gode Virkning paa **Tambeskielver**,
som Heltene i den Tid med al deres Grumhed havde tilbørlig Ærefrygt for alt det,
som havde Navn af Helligdom, og **Einer** selv bar saa stor Høragtelse for **Oluf
den Hellige**, helst efter hans Død.

At man ey skulde tænke, det var et tomt Pralerie, hvad **Einer** siger om sig
selv **Andet Optog Første Optrin**, maa jeg endnu føye følgende Underretning
hertil: Allerede i **Oluf Tryggæsons** Tid var **Tambeskielver** bekiendt af sin
Tapperhed. Det mærkværdige Søselslag, denne Konge holdt ved Rygen mod **Kong
Svend** af Danmark, **Oluf Fønske** af Sverrig og **Erich Jarl** en Nordmand, hvis
Fader **Tryggæson** havde ihjelslaget, udmærkede min Helt i sin Alders attende
Aar. Den Danske og Svenske Flode var slagen, da **Erich Jarl** lagde tæt til den
Norske Konges Store Skib, kaldet **Ormen hin lange**, og da blev længe stridet
med lige Tapperhed. **Einer** stod hos Kongen, og havde en Bue, indrettet til hans
stærke Arm. Med den skiød han uden at feile; da den eengang var spændt, traf
een af Fiendens Pile lige paa Buen, og den brast. Kongen hørte et Knald, og
spurgte hvad det var; **Nu**, svarede **Einer**, **brast Norges Rige af dine
Hænder, Konge**. Man gav ham en anden Bue; men den var for svag, han
kastede den, og værgede sig med Sværd og Skiold; Men Kongen omkom i Slaget,
og **Erich Jarl** vandt Seyer; See meere **Snorro Sturlæson** pag. 176.

Personerne.

Harrald Haardraade *Norges Konge*.

Elisabeth *hans Dronning, en Russisk
Printsesse*.

Einer *Tambeskielver Lehnshøvding over
Tronhiems Stift*.

Bergliod *hans Frue*.

Endre, *Einers Søn*.

Sigrid *Kongens Broder-Datter, nyelig gift
med Endre*.

Arne *Kongens fornemste Hofmand*.

Skuepladsen er i Tronhiem.

Første Optog.

Skuepladsen er paa Kongens Gaard.

FØRSTE OPTRIN.

Elisabeth, Sigrid.

Sigrid.

Min Dronning! Freden snart blant Norske Klipper skal
Hos et lyksaligt Folk igien sit Tempel bygge;
Og ingen voldsom Haand dets evig Grundvold rygge;
Ja Konge, Undersaat, Hav, Slætte, Bierg og Dal
Skal føle Liv og Lyst.

Elisabeth.

Du drømmer sødt om Fred:
Ved Nordmands Side Sværd ey blev af Rust fortæret:
Han dør med Lyst i Krig for ey at døe vanæret.

Sigrid.

Den nyder Freden længst, som er til Krig bered;
Mod seyersalig Helt hvo tør som Fiende gaae?

Elisabeth.

Min Sigrid kiendte du dit Folkes haarde Sæder,
Du glemte vist den Roe, som nu dit Hierte glæder:
Min Harrald selv i Fred blant Nordmænd skiælve maa.

Sigrid.

Af et oprigtigt Folk han intet frygte kan;
Endnu min Dronning ey den rene Lue kiender,
Som i hver Nordmands Bryst, for elsket Konge brænder:

Elisabeth.

Veninde! kiender du din Svigerfaders Mod?

Hans Stolthed? haarde Sind? hans Klogskab? Rigdom? Vælde?

Det er just slige Mænd, som kunne Konger fælde;

Og viid: Han frygtes: – – –

Sigrid.

Ach! nu iisner alt mit Blod:

Hvad Haab for Endre da? – – skønt han uskyldig er

I hvad hans Fader sig mod Kongen har forsyndet.

Elisabeth.

Frygt ey for ham: han er af mig og Harrald yndet;

Knap Solen dale skal, før Navn af Jarl han bær:

Kan da din Konge meer? Den Gunst, som Einer har

Af Overmod forskudt, han Endre nu tilbyder;

Tilgiver Faderen, belønner Sønnens Dyder;

Ja Kongen glemme vil, hvad Tambeskielver var.

Sigrid.

O! Dronning! undersøg, hvad du om Einer troer.

Han stedse redelig, skønt haard og stolt har været,

Og Norges Konger før veyledet, elsket, æret:

En Nordmand glemmer ey, at denne Helt var stor,

Og elskede sit Land. – Men see – min Moder der.

ANDET OPTRIN.

Berqliod, de forrige.

Berqliod.

Et Rygte man om Krig i Dag, o! Dronning, hører.

Elisabeth.

Ey noget er bestemt, før Trøndernes Anfører

Samtykket har; Men siig: Mon og en talrig Hær
Ham følger hid i Dag?

Bergliod.

Ja Dronning neppe var
Din Konges Bud i Gaar til Einer selv forkyndet,
Før Venner samle sig; hvad Lyst at være yndet
Af tapre Landsmænd?

Elisabeth.

Ja – hans Konge selv ey har
En bedre Muur og Skiold for Liv og Sikkerhed
End Folkets Gunst.

Bergliod.

Og den skal fromme Konger have,
Som ey sin Undersaat fornedre vil til Slave,
Som vise for sit Land en Faders Kierlighed.

Elisabeth.

Naar er en Konge from? naar trodsig Undersaat
Tilegner sig hans Magt, og skriver Landet Love?
Naar Frækhed uden Frygt tør alt mod Thronen vove?
Naar han samtykker læt og troer, at alt er godt?
Men viid: Monarchen bær forgiæves da sit Navn;
Han til sit Folkes Vel bør tænke, handle, byde,
Hver Undersaat hans Vink med ivrig Lyst adlyde;
Saa bliver Kongen stor, saa fremmes Landets Gavn.
Siig, hvorfor Magnus fik det Navn af Eyegod,
Fordi din Einers Raad, han stedse villig hørte,
Og denne meer end han i Norge Zeptret førte,
Da faldt en Konges Ret, da voxte Frækheds Mod.

Bergliod.

Den Vennesaligste blandt tappre Mænd i Norden,
Sit Folkes Øyenslyst, sin Fiendes Skræk og Torden;
For ham var Troskabs Ild i hvert et Bryst optændt.
Tilbedet af sit Folk han alles Fader var,
Han hørte Venne-Raad, og valgte selv det beste,
Og sin fortiente Roes i Folkets Aasyn læste,
Saa tidt han Freden Hiem og Seyers-Krandse bar.
Hans Helte-Dyd har fyldt mit giennemtrængte Bryst;
Det er min hele Siel, som om min Konge taler;
Min Siel, som her sit Tab, sin Helt, sin Fader maler;
Ja Magnus hører du de Dødeliges Røst,
Tag min Velsignelse, her er jeg Norges Tolk,
Mit Fødeland ved mig en hellig Pligt opfylder;
Det sin Velgiørers Støv jo disse Taarer skylder:
Du var – – Du Fader var for et lyksaligt Folk.

Elisabeth.

Den Fyrste var ey til, som ey sin Lovsang fik.
Den blodigste Tyran dog stundom er Velgiører;
En Gunst forblinder tidt, en Gave Hiertet rører;
Ey altid Kongers Roes fra Folkets Hierter gik.

Bergliod.

O! Dronning gid du stod i Hytten ubekiendt,
Hvor ærlig Frihed, tryg, sin egen Herre dømmer,
Og Laster uden Frygt, og uden Haab berømmer,
Du skulle skue der hver Bondes Barm optændt
Af hellig Troskabs Ild, med Suk at stønne ud
Sin tabte Konges Roes; med Sorg og bittre Taarer
At vidne, hvor det Savn hvert ærligt Hierte saarer;
At kalde ham sin Ven, sin Fader og sin Gud.

Elisabeth.

Det er formeget – –

Bergliod.

Nei – mit Hierte taler her:

Saa kier mig Magnus var; Saa høyt hver Nordmand driver

Sin Agt for Konger – –

Elisabeth.

Godt! Men følg det Raad, jeg giver:

Betænk, hvad Magnus var, det nu min Harrald er.

(Hun gaaer.)

TREDIE OPTRIN.

Bergliod. Sigrid.

Bergliod.

Din Harrald, tapper, klog, stolt, haard og seyerrig

Til Naboe-Rigers Skræk sit grumme Zepter fører;

Men Norges Trang til Fred hans haarde Bryst ey rører:

Vort Land er faderløst, naar Kongen elsker Krig.

Sigrid.

Vort Kiøn om Fred og Krig kun lidt at dømme veed;

Men dette veed jeg dog, at vore Vaabens Ære

Ved tappre Kongers Mod skal Muur om Landet være;

Og Kongen ynder os; han er jo selv bered

At skiænke mig den Gunst, hvorom min Endre har

Anmodet ham – naar kun – ach gid min Fader vilde

Ydmyge sig – – –

Bergliod.

Hvortil?

Sigrid.

Til Kongen at formilde;

Strax Einer Harralds Ven og Jarl min Endre var.

Bergliod.

Den har en nedrig Siel, som kryber ydmyg frem,

Som kaster sig i Støv, og søger haanlig Ære:

En Helt, ved Dyder stor, kan betlet Gunst undvære.

Øv ædle Gierninger, og Æren følger dem.

Min Einer, skulde han saa dybt sig bøye ned?

Han – ved sit Raad i Fred, ved Buen stor i Krige?

Tre Kongers høyre Haand, i Troskab uden Lige?

Som er Fortrængtes Tolk og Landets Love veed.

Han hos Monarchen selv mod Uret tale tør,

Han elsker Landets Vel, foragter Egennytte:

Reis Norge paa hans Grav en evig Ærestøtte,

Og skiælv for en Tyran, saasnart din Einer dør.

Gav Fødsel ey, men Dyd til Norges Throne Ret,

Og blev den Viise valgt til Folket at regiere,

Min Einers Hoved da den Krone skulde bære,

Som Byrd en anden gav

Sigrid. *i det hun bliver Arne vaer.*

Ach! mon han hørte det?

FIERDE OPTRIN.

Arne, de forrige.

Arne *til Bergliod.*

Velkommen være du i Dag at megle Fred!

Udrust din Siel med Mod; træd mellem vrede Kiemper

Og hvis dit Raad, din Bøn optændte Lue dæmper;

Da gjør du, hvad din Pligt, vort Haab, din Kierlighed

Og Landets Velfærd selv af dig forlange kan.

Jeg seer ham, grum og taus, til Strid sig at berede:

Snart svømme skal i Blod vort kiere Fødeland.

Jeg seer et gruesomt Syn, en Konges Sverd udstrakt

Mod et uskyldigt Bryst; fortørnet Harrald truer

Din Einer – – derfor kom, qvæl disse Vredens Luer!

Gaae, tael, og raad, og beed, og knæl for Overmagt.

Bergliod.

Nei, Dyden stedse tryg med nøgen Isse gaaer

Mod Kobber-væbnet Last. Forsynets Haand bedækker

Sin Yndling; og enhver, som Sverd mod Dyden trækker,

Sit Stød tilbagevendt mod eget Hierte faaer.

Arne.

Jeg ærer Eders Dyd: O! gid den Seyer fik!

Men Himlen taaler tidt, at selv dens Yndling lider,

Og med en saaret Arm omsunst mod Tiggre strider;

Tidt Laster i Triumph, naar Dyd i Lænker gik.

Ja kiendte Kongen kun en Tambeskielver ret,

Han skulde ære da, og troe ham, som en Fader;

Men dersom Einer ey i Støvet sig nedlader – –

Jeg kan ey sige meer – –

Bergliod.

Nok – jeg begriber let – –

Sigrid.

Jeg veed, at Kongen har for Einer megen Agt,

Han stedse kalder ham den tappre, stærke, viise.

Arne.

Viid: Helte frygte meest de Dyder, som de prise,

Og det er Stoltheds Sprog, at rose frygtet Magt.

Men siig, min Bergliod! hvor er din Mand i Dag?

Hvi fulgte du ham ey? hvi kom du først og eene?

Og af din Einers Skib ey vilde dig betiene?

Betroe mig kun din Frygt! oplys mig denne Sag!

Bergliod.

Min Frygt – – jeg frygtede for Stormens Raserie,

Jeg taaler ey, som før, paa Søens vrede Bølger

At tumles op og ned; Men snart min Einer følger,

Og væbnet kommer han – da skiælve Tyrannie!

Da blegne hver, som vil med Harrald gaae i Krig,

Enhver, som ey paa Fred og Landets Velfærd tænker!

Vi Kongen lyde vil; Men Slaver bære Lænker.

Der er Oplysning nok for Kongen og for dig.

Arne.

For mig – Miskiend dog ey en øm og trofast Ven,

Som skiælver meer end du i Dag for Einers Skiebne,

Som bæver ved at see Ulykker sig bevæbne

Mod Norges beste Mand. Kast all Mistanke hen,

Og overlæg med mig, hvordan at vikles ud

Af Snarer, som i Dag for Einers Fod udstrækkes;

«I Dag» har Kongen sagt – «skal Skyttens Bue brækkes,

«Ey Tambeskielver meer skal skyde visse Skud.»

Følg derfor tryk mit Raad, lad Einer væbne sig,

Og med en talrig Hob i Dag din Konge møde;

Og dersom denne Arm for Einers Liv kan bøde,

Den mod Tyrannens Sværd skal kiempe mandelig.

Lad Kongen byde Krig, jeg raader dog til Fred,

Og giennem Einers Mund fortrængte Rige taler,

Og Krigens Gruesomhed med sorte Farver maler:

Men hører han os ey, da er vort Sværd bered.

Berghiod.

Spar disse stolte Ord. De dog kun røbe Frygt.

Elsk Fred, vær Landet troe, vaag for din Herres Ære,

Min Einer Avindskiold mod Kongen ey skal bære;

Naar Heltens Sag er god, er Sindet altid trygt.

Arne.

Tael dog – jeg beder dig – det varme Venskabs Sprog;

Du læt før Aften kan en Ven i mig behøve,

Og gielder det end om en blodig Troskabs Prøve,

Da lær, hvor lidt jeg mig fra fælles Nød unddroeg.

Ja Egennyttens selv vor Skiebne fælles gjør:

Er Einer ikke meer, hvo tør i Norges Rige

Et Ord til Landets Tarv imod Tyrannen sige?

Vor Frihed, Lov og Ret er tabt, naar Einer dør.

Sigrid.

Vor Konge Harrald er, og du formaster dig

At kalde ham Tyran! Et andet Sprog du talte,

Saa fremt han hørte dig; Naar du ham før afmalte,

Du kaldte ham din Helt, retfærdig, seyerrig.

Du hans Bedrifter tidt for mig opregnet har:

Jeg elskte Kongen meer, jo meer du om ham sagde;

Men nu, naar du ham her Beskyldninger tillagde,

Da viid: At røbe dig, min Pligt mod Kongen var.

Arne.

Man Hofmænds fine Sprog hos Konger tale maae,

Vi rose tidt den Dyd, vi ønske dem at lære;

Vi sige, du er from, det er, du burde være:

Og i vor Lovsang tidt en skiult Erindring laae.

Sigrid.

Saa taler Einer ey.

Arne.

Han ingen Hofmand er.

Bergliod.

Min Datter lad os gaae; du skal ey Arne røbe;

Lad listig Hofmand kun sin Konges Naade kiøbe

Ved andres Undergang. (Til Arne.) Min Ven bestandig vær,

Afvend, saafremt du kan, den vrede Harralds Sværd;

Men naar du Venskabs Pligt med Nidkierhed opfylder,

Da glem for alting ey, hvad du din Konge skylder;

Viis; Nordmænds Troskab er sin Konges Naade værd.

(De gaae.)

FEMTE OPTRIN.

Arne allene.

Jeg troer, at Bergliod kan Hiertets Tanker see;

Hun bliver kold og taus, trods alle Troeskabs Eeder;

Jeg troer hun mærke kan, hvad Stød, min Hævn bereder.

Men Sigrid staffes bør, hun mig forhaanede:

Før Endre Hiertet fik, hun stolt min Haand forskiød – –

Og Einer – din Foragt – din Myndighed og Vælde

Jeg kan ey taale meer – – Det Eders Liv skal gielde.

Min Hævn forsones kun ved hele Slægtens Død.

SIETTE OPTRIN.

Harrald, Arne.

Harrald.

Snart kommer Einers Skib, man seer paa Byens Fiord

Forstavnen kneisende, som om den kunde være

Stolt af sin Eyermand – –

Arne.

Dig denne Dag skal lære,
At en Forræder var paa dette Skib om Bord:
Alt Bergliod forud til Tronhiem kommen er,
Hun taler stolte Ord, og dig med Feide truer;
Hvis Tameskielvers Mod du strax ey underkuer,
Han snart faaer Overhaand, og Harralds Krone bær.
Hvor længe skal han dog modsige Kongens Bud?
Hvor længe trodse dig? hvor længe sig forbryde
Mod Undersaatters Pligt? Lær Einer at adlyde;
Hvis ikke, lad hans Slægt af Jorden slættes ud.

Harrald.

Du frygter, feige Mand! men jeg er uforfærd;
Jeg veed at bruge Skiold, hvorlidt jeg forud truer:
Lad Faren nærme sig, jeg roelig den beskuer:
Den er ey største Helt, som løfter først sit Sværd.

Arne.

Du selv er uden Frygt, naar Faren nærmer sig;
Men den, som er dig huld, desmere frygtsom bæver,
Og som en Giæld af dig Forsigtighed udkræver:
Tænk, hvo du er! dit Liv tilhører ikke dig,
Nei hele Landet – –

Harrald.

Nok, jeg troer, jeg elsket er;
Men Tameskielver du Forræderie tillægger,
Og mod en gammel Helt til Vrede mig opægger.
Du veed dog vel, hvor høyt han agtes af enhver;
Sandt nok hans Overmod mig tidt fortørnet har:
Min Frende Magnus ham lod alt for meget raade;
Og hvo forføres ey ved fromme Fyrsters Naade?

Created at 10/6/2010, from URL:http://www.nslhorge.no/visning/NSL_Brun_EinerT_tekst.html
Ja strax jeg Konge blev, han min Modstander var.

Da for erhvervet Skat jeg Deel i Norge fik,
Da Magnus tog mit Guld og jeg hans halve Rige,
Man Einer hørte strax paa Tinge stolt at sige:
«At bryde Troskabs Eed var aldrig Nordmands Skik,
«Kong Magnus, eene ham jeg Huldskab soret har,
«Og Dovre synke ned, før jeg mit Løfte bryder!
«Lyksaligt Land og Folk, hvor een allene byder!
«Til fælles Undergang vort Riges Deeling var.»
Saa talte Einer da: Jeg har ey heller glemmt,
Da Danner-Konge Svend var flygtet af sit Rige
For Magnus og for mig; Dog Einer turde sige:
«Viid, Danne-Kongers Arv er ey for dig bestemt;
«Lad af at tviste meer om fremmed Eyendom;
«Reys Hiem, begrav i Fred din store kiekke Frende;
«Jeg fulgte Magnus død, var det til Verdens Ende;
«Hans Ligemand ey meer paa Norske Throne kom.»
Med disse Einers Ord hver Nordmands Hierte rørt
For Krigen Afskye fik; man til den Dødes Ære,
Om mueligt, vilde ham paa taalig Skuldre bære:
Kort sagt: Høytidelig han blev til Tronhiem ført.
Her seer jeg mig forladt, og med adsplittet Hær,
Med uforrettet Sag, og fra den visse Seyer
Forlader jeg et Land, jeg allerede eyer:
For dette Svend endnu i Gield hos Einer er:
Saa mange haarde Ord, saa megen kold Foragt,
Saa mangt et dristigt Skrit har vist fortient min Vrede;
Jeg dog min Arm ey skal den søde Hevn tilstæde,
Før Einers List og Svig er ret for Dagen lagt.

Arne.

Du kiender Krigens Skik: Vent ey, indtil du har
Alt følt din Fiendes Stød; Det blev maaskee for silde,
Og medens du dit Sverd til Forsvar drage vilde,
Du af din Avindsmand igiennemboret var.

Harrald.

Men Staten, Arne, har en anden Lov i Fred:
Den siger: Kongen bør retfærdig, nidkier være,
Men og forstaae den Kunst, at kunne overbære;
Grundfæstet Thronen er ved Folkets Kierlighed:
Du veed, hos Trønderne hvad Yndest Einer har.
Døer han ved denne Haand, fortørnet Folket bliver,
Jeg selv ved dette Stød et Stød mit Rige giver,
Og Thronen svag ved Hævn, som tryg ved Naade var.

Arne.

Imod en yndet Helt vist Hævnen farlig er,
Men større Fare dog, med billig Straf at tøve.
Naar man hvert Øyeblik er færdig, Vold at øve
Mod den, som elskes bør og lydes af enhver.
Betænk, hvad Einer nu hos Norske Mænd formaaer:
Han kan ved mindste Vink en Hær i Marken føre,
Og vil du ey i alt hans Raad og Anlæg høre,
Han som Anfører strax for alle Trønder staaer:
Det mindste Onde vælg: Han kommer her i Dag
Med væbnet Følgeskab, fra Krigen dig at raade;
Befal ham Lydighed, tilbyd ham først din Naade,
Og trodser han, velan, betroet kun mig din Sag.
Jeg den Forræder vil tilbringe sidste Stød.
Du kiender Mængdens Art; den taber sin Anfører,
Og strax er Modet tabt; strax Tvedragts Aand ophører:

Harrald. *seende stivt på Arne.*

Til Hævnen staaer dit Sind – – Du Nag til Einer bær!

Arne.

Kan jeg vel elske den, som tør min Konge hade?

Nei i den Falskes Blod min Haand jeg strax vil bade

(Han vil gaae.)

Harrald. *holdende ham tilbage.*

Kun langsom, dæmp den Ild! her Dommer Loven er:

Om Einer og skal døe, han bør ey døe ved Mord:

Gaae! lad af raske Mænd en Trop tilstæde være!

Skiul den bag Slottets Muur; du siden alt skal lære,

Hvad foretages bør; vent paa din Konges Ord.

SYVENDE OPTRIN.

Harrald *allene.*

Hvad Raad? hvem skal jeg troe? og hvo forraader mig?

Til Einers Undergang sig heftig Arne glæder – –

Hvo veed, om han ey selv – Om Einer er Forræder? –

Saa er da Kongers Hof en Skole blot for Svig,

Hvor Frygt og Avind sig i Støvet kaster ned,

Og logrende med Roes, af ivrig Troskab praler,

Tilbyder Liv og Blod; men aldrig Hiertet taler.

Hvad er dog Høyheds Top et steilt og slibrigt Sted!

Lyksalig du, som gaaer til Naboe-Hytte hen!

Og tør din Nød betroe til et oprigtigt Øre;

Men Kongers tause Suk – – Ja dem maae Himlen høre!

Hvor findes den Monarch, som har en troefast Ven?

(Han gaaer.)

Ende paa første Optog.

Andet Optog.

FØRSTE OPTRIN.

Einer Tambeskielver kommer bevæbnet igiennem en Port paa Kongens Gaard, med en Hob bevæbnede Bønder, som han opstiller i Orden, og til hvilke han taler.

Einer.

Du Nordens Kiempe-Slegt! og Naboe-Rigers Skrek!
Navnkundig Trønders Hær! din Odel evig være!
Din Lov urygget staae! din Ager Frugter bæere!
Gid tappre Faders Søn maae fødes frie og kiek!
I kiende dette Bryst – – var der en Draabe Blod,
Som ey for Frihed randt og Norske Brødrers Ære,
Den skulde offres her. – Ja Konger selv skal lære,
At Troskab mod mit Land var Grunden til mit Mod.
Hvor tidt har ey min Arm for Landet Buen spændt?
Den eengang brast – Og strax af kiekke Konges Hænder
Brast Norges Rige med – – Jeg Krigens Følger kiender,
Og aldrig har af Lyst til Seyers Ære brændt.
Man kiøber alt for dyrt ved tappre Nordmænds Blod
En Ærekrantz i Krig – Vi ville Freden dyrke – –
Men tør en Fiende her med Nordmænd prøve Styrke,
Da har vor Øxe Staal, da har vort Hierte Mod.
Vor Konge, tapper, ung, og stærk og vant til Krig
Ey Freden taale kan; Men snart skal Helten lære,
At Fred og Norges Vel er Norske Fyrsters Ære,
Og elsker han sit Land, da skal han høre mig.
Ja for vor Friheds Ret, for fælles Roe og Fred,
For Fødelandets Tarv, jeg Liv og Blod vil vove,
Og tale, stride, døe for Landets gamle Love – –

Vi møde her i Dag: Jeg Harralds Anlæg veed:

Mod Danner-Konge Svend han nu vil væbne sig.

Men kan ey mine Raad forønsket Virkning giøre,

Vil han af Einers Mund sit Riges Røst ey høre – –

Dog Harrald er jo viis, han skal ey føre Krig,

Han elsker Landet høyt, han ærer Eders Blod,

Han vist skal høre mig, og kun paa Freden tænke,

Og Hiertet skal vi da den Rigets Fader skiaenke,

Der ikkun før som Helt var æret for sit Mod.

Ved Eders Venskab tryg jeg taler Landets Sag,

Jeg tidt frembaaret har for Konger Norges Skiebne;

Nu skal jeg mig paa nye med Eders Nød bevæbne

Mod Harralds Stride-Lyst; han skal med Velbehag

Stadfæste varig Fred, og fra sit Forsæt staae – –

Gaaer bort – der er min Søn – –

(De rykke tilbage.)

ANDET OPTRIN.

Einer, Endre uden Vaaben.

Endre.

Jeg Kongen nu forlader,

Og troe, jeg har i ham en Ven, en anden Fader.

Einer.

Jeg nyelig som en Helt min Søn udrustet saae!

Er nu din Frihed solgt? er du din Konges Træl?

Hvor er dit Skiold og Spyd?

Endre.

Jeg ubevæbnet vilde

En naadig Konge see. Man kan saa let formilde

Med Ydmyghed en stolt og æretørstig Siel.

Einer.

Min Søn forgiftet er af Hoffets Hykle-Kunst!
Det er en fredløs Mand, som ey tør Vaaben bære;
Men du er Norsk og fri; Ved Tabet af sin Ære
Man køber alt for dyrt en myndig Konges Gunst.
Til Norden fra Bysanz vor Harrald kommen er;
Men vil han føre hid Bysanzes Slave-Sæder,
Befale, som Tyran, paaliste Nordmænd Kiæder,
Han lære bør, hvor høyt vi Frihed have kier.
Lad Harrald byde frit til Fødelandets Vel,
Og Væ den Undersaat, som ey sin Konge hører;
Men dersom han vor Lov, vor gamle Frihed rører,
Hvo vil adlyde da, og være Harralds Træl?
I fulde Rustning stolt mød Harrald, føl dit Værd;
Som om du sige vil: See! Konge, naar det gielder,
Du har en Helt i mig, som trodsig Fiende fælder,
Og denne Arm er stærk, og skarpt er dette Sværd.

Endre.

Men naar vort Land har Fred, jeg til min Konge gaaer,
Og om en vigtig Gunst ham ydmygt vil anmode,
Og kommer væbnet, stolt; hvad Under! om han troede,
At naar en Undersaat for Kongens Ansigt staaer
Udrustet som til Krig, hans Bøn en Trudsel er,
Som om han sige vil: Hvis Kongen mig ey hører,
Jeg ey mit Skiold omsunst og Sværd og Bue fører.

Einer.

Hør Tambeskielvers Søn! har du din Fader kier,
Og bær du i din Barm det gamle Norske Mod,
Som stedse gik i Arv i dine Fædres Stamme,

Saa knæl kun ey saa dybt; Men hør de Heltes Blod,
Som taler i dit Bryst: Undvær din Konges Gunst,
Og beed ham kun om Ret; Min Søn ey meer behøver,
Du har jo Rigdom nok, og den som Dyden øver,
Har altid Sikkerhed, og Æren er en Dunst.

Endre.

Den Ære, jeg attraaer, den Gunst, jeg beder om,
Det er at blive Jarl; Saa var min Moders Fader;
For Resten, troe, din Søn all nedrig Smigren hader;
Og Harralds Godhed selv min Bøn nu forekom:
«Maaskee,» saa talte han, «jeg skal i denne Dag
«Ophøye dig til Jarl; vil Einer kun begiere,
«At dette store Navn hans kiekke Søn maa bære – –»

Einer.

Nei Einer taler kun til Kongen Landets Sag.

Endre.

Men har du ey et Ord tilovers for din Søn?
Selv veed du, hvad en Jarl hos Kongen kan udrette,
Hvor tidt han mellem ham og Landet stiller Trætte,
Afvender Kongens Sværd, frembær Fortrængtes Bøn.

Einer.

Bliv uden Titel stor, undvær et borget Navn,
Følg dine Fædres Spor, og hvad du end skal heede,
Du arvet har af mig, at trodse Kongers Vrede,
At holde Lov og Ret og fremme Landets Gavn.

Endre.

Naar et uværdigt Skrit jeg gjør mod Fødeland,
Mod Konge, Lov, og dig; da giennemboer mit Hierte;
Jeg af din Mund omsunst ey Mod og Troskab lærte;

Men viid, at jeg derhos min Konge elske kan.

Hver gang i Krigen jeg vor tappre Harrald seer,
Den Kiæmpe, for hvis Arm rovgierrig Fiende bæver,
Jeg føler, hvor mit Mod sig strax i Brystet hæver;
Af min Anfører stolt jeg seer ey Faren meer:
Jeg mellem Spyd og Sværd mig trænger ind med Magt:
Jeg ønsker, Kongen maae, hvert Hug, jeg giør, beskue;
Et Øyekast fra ham, strax blusser Troeskabs Lue,
Og Sværd og Saar og Død anseer jeg med Foragt.
Du under Tryggeson navnkundig blev i Krig;
Jeg følger dine Spor, og under Harralds Fane
Ved Tapperhed jeg skal mig Vey til Æren bane;
Og da skal Verden see, at jeg er fød av dig.

TREDIE OPTRIN.

Berqliod, de forrige.

Berqliod.

Min dyrebare Helt! det gielder om dit Mod.
Jeg saae hver Indgang her besat med nye Vagter;
Tyrannen uden Tvivl dig efter Livet tragter;
Thi jeg blev vaer en Trop, som hist i Baghold stod;
Og den til mindste Vink bevæbnet rykker ud.
Man Strikker for din Fod med Flid at skiule søger,
Ja Taushed overalt min Frygt og Tvivl forøger:
Jeg hørte uformærkt til Arne Kongens Bud:
«Enhver,» saa talte han, «sin Bue have spændt,
«Saa snart jeg raaber: Kom.» Meer kunde jeg ey høre –

Einer.

Hvordan? vil Kongen Krig mod Landets Sønner føre?

Endre.

Han elsker Folk og Land, han hader Vold og Svig;
Min Moders Frygt og Tvivl hans høye Siel vanærer, – –

Bergliod.

Holdt – Du mig ilde kun, hans Sind at kiende lærer;
Men, viis du er min Søn, gaae hen, bevæbne dig;
Strid for din Faders Liv; fortien at være fød
Af høy og tapper Slægt; tæm, forekom den Tiger,
Som efter skyldløst Blod med tørstig Strube higer;
Hvis ikke, svarer du mig for din Faders Død.

Einer.

Nu seer jeg Hagen Jarl i dig, min Bergliod!
Saa var hans Vrede grum, og intet kunde dæmpe
Hans haarde Sind. – Men viid, jeg eene, jeg vil kiæmpe
Med Harrald, og det skal ey koste fleeres Blod.
Jeg skulde, tænker du, i Spidsen af min Hær
Forfægte egen Ret? Før skal jeg Døden finde:
At føre Avindskiold mig aldrig kom i Sinde;
Men naar vort Land og Lov og Ret fornærmet er,
Da byder jeg til Krig enhver, som stride kan,
Og da skal Kongen see, hvorlidt hans Magt udretter;
Men den Forræder er, som kun for egne Trætter
Opoffrer Folkets Blod og Fred og Fødeland.
Hvis derfor Kongens Had allene gielder mig,
Jeg dig min Bergliod for sidste gang omfavner,
Og dig, min Stammes Haab – Naar Norge Einer savner,
Lad det sit Tab igien oprettet see ved dig,
Saa vil jeg Harrald glad og kiek i Møde gaae,
Og ey uhævnet døe –

Bergliod.

Nei, du skal hævnet blive;
Om ingen anden vil, skal jeg af Brystet rive
Hans Hierte, og hans Støv skal intet Gravsted faae.

Endre.

Stil Sindets Storm, og vent og troe, hvad Eders Søn
Erfaret haver selv: Vor unge Helt fortienner,
At vi vor Agt for ham med Kierlighed foreener;
Vor Troskab være bør vor kiekke Konges Løn.
Mit Hierte mellem ham og mine Fædre skal
Beständig være deelt; Jeg aldrig efterlader
At elske dig som min og ham som Landets Fader,
Men naar I førte Krig, hvor gruesomt blev mit Valg!
Naturen talte da din Sag i dette Bryst;
Men Helten hører ey den ømme kielne Stemme,
Som vil forføre ham til større Pligt at glemme:
At tiene Kongen troe, er Endres Lov og Lyst – –
Tænk dog, din kiekke Søn ey frygter Kongens Sværd,
Saafremt han turde det mod Landets Sønner vende;
Men vil man Harrald ey for Norges Herre kiende,
Da er jeg Kongens Mand, og kiender Heltens Værd.
Til Harrald iiler jeg, for med en ivrig Bøn
At stille denne Storm, formilde Kongens Vrede:
Strax giemmes dragne Sværd igien i roelig Steede:
Saa handler Harralds Ven og Tambeskielvers Søn.
(*Han gaaer.*)

FIERDE OPTRIN.

Einer, Bergliod.

Bergliod.

Uskyldig, ung og kiek han troer, at alting er
Hans eget Hierte ligt, som Falskhed aldrig kiendte,
Et Hierte, som af Mod og Lyst til Æren brændte,
Og holdt for største Pligt at have Kongen kier.

Einer.

Det er hver Nordmands Pligt; Naar Kongens Øyemeed
Er Fødelandets Vel – –

Bergliod.

Men naar han nu vil tage
Sit Riges største Helt og Friheds Ven af Dage,
Naar han udøser Blod, naar han forstyrrer Fred,
Naar han ey Sandhed meer af nogen taale kan,
Naar han vil byde frit og kun som Voldsmand tænke,
Naar Magt er all hans Ret, naar han tør Frihed krænke,
Naar han berøver mig min Helt, min Ven, min Mand.

Einer.

Han fra Forglemmelse da redde skal mit Navn:
En Helt med Ære dør, som dør for Landets Love:
Og efter Einers Død skal Harrald neppe vove,
At gjøre mindste Skridt mod Fødelandets Gavn.
Mig elske Trønderne, jeg seer, hvad Raserie
Min Død optænde vil hos dem; Ja Harralds Throne
Skal vakle ved mit Fald; vil han min Død forsone,
Han maa, som Folkets Ven forlade Tyrannie,
Høyt agte tappre Mænd og give Troskab Løn.

Bergliod.

Forladt og sørgende skal da din troe Veninde
See Blod af dette Bryst for Morder-Sværd at rinde?

Einer.

FEMTE OPTRIN.

Arne, de forrige.

Arne.

Omsider har jeg dog udvirket denne Gunst,
Som Harrald skylder dig: I Dag din Søn skal bære
Det stolte Navn af Jarl; Gid han kun vilde lære
Vor Konge, at han ey bær dette Navn omsunst.
Haardraade herske vil med uindskrænket Magt;
Men Kongen bør vor Lov, om vi skal ham adlyde:
Nu vil han Fred paa nye med Dannerkonger bryde,
Og indtil Dannemark er Norge underlagt,
Han leve vil i Krig. – Men hvad? er Sigrid der?

SIETTE OPTRIN.

Sigrid, de forrige.

Arne.

Ja, Skønne! Kierlighed for dig var før min Smerte;
Men Venskabs roelig Ild opvarmer nu mit Hierte,
Og til Beviis, hvor høyt din Lykke var mig kier,
Da viid, at Kongen har omsider hørt min Bøn;
Han skal din Ægte-Ven til Værdighed ophøye;
At tiene dig – Det kan min hele Siel fornøye.
Kun din Fortroelighed jeg ønsker mig til Løn.

Sigrid bevidner ham sin Erkiendtlighed med en kold Mine, og siger derpaa til
Einer.

I dette Øyeblik vil Kongen komme her – –
Min Fader hør min Bøn, glem ey den sande Ære,
Som altid Norske Mænd for elskte Konger bære:

Vor Lykke, --

Einer.

Godt, jeg veed alt hvad du sige kan;

Jeg veed, hvor dybt jeg bør for Konger mig nedbøye --

Man sig imidlertid afsides maa forføye.

Bergliod.

Hvordan? forlade dig -- allene -- her -- min Mand?

Nei, før jeg vente vil med dig Tyrannens Dom,

Og ved din Side døe -- --

Einer.

Gaaer bort, som jeg befaler --

Bergliod. *i det hun gaaer.*

Strid, Himmel for min Helt!

(De andre gaae.)

SYVENDE OPTRIN

Einer *allene.*

Hvad jeg med Kongen taler,

Ey Vidne trænger til. Nu du til Hielp mig kom,

Du Kongernes Monark! du som mit Hierte seer,

Du seer, jeg Kongen vil og Landet trofast være,

Befæst vort Riges Fred, lad Harrald eengang lære,

At altid Krigeren sit Folkes Bøddel er.

OTTENDE OPTRIN.

Harrald, Einer.

Harrald.

Glad seer jeg her i Dag, den seyerrige Helt!

Som om han forud alt mit Anlæg kunde vide:

En Hær beleylig kom, naar Kongen skal i Felt.

Qvindagtig Vellyst er den visse Fredens Frugt;

Naturen har til Krig de Norske Hierter hærdet,

Den som er Nordmand fød, han er og fød til Sværdet;

Men Rust fortærer Sværd, som sielden bliver brugt.

Einer.

Var du allene Helt, du burde tale saa;

Men viid, du er Regent, du er dit Folkes Fader,

Og fra det Øyeblik, dig Himlen overlader

At styre Rigets Roer, dig selv du glemme maa.

Glem alt, hvad dig er kiert, glem Sværd, og Rov og Krig,

Glem Seyer og Triumph, glem Had til Naboe-Riger,

Glem Lyst til Hævn, og hør, hvad Rigets Trang dig siger:

Brug vel forundte Fred, og bliv udødelig,

Sid paa din Throne stolt, og øv Retfærdighed,

Opløft fortrængte Dyd, lad frække Laster blegne,

Lad stræbsom Bondes Flid paa dyrket Ager tegne

Den kiere Konges Roes, som undte Riget Fred.

Harrald.

Kun Alderdom, min Ven! dig gjør til Fredens Tolk;

Ved Sværd jeg mandelig skal Rigets Ret handthæve,

Ved Sværd skal Norge staae, og Naboe-Riger bæve,

Ved Sværd jeg vinder Guld, og Stad, og Land, og Folk.

Ved Sværd jeg Dannemark skatskyldig gjøre skal

Og lære dem, som boe der paa de lave Slætter,

At man omsunst med os om Herredømme trætter:

Kong Magnus gjorde før et ubetænksomt Valg:

Da Danners Rige var ved Arv ham underlagt,

Den Danske Svend til Jarl i Riget han udraaber;

(Uventet Lykke gjør, man større Lykke haaber.)

Knap Magnus borte var, før Svend har Konge Magt;

Men naar jeg Dannemark mig undertvunget har,

Troe da, jeg ingen Dansk til Jarl i Riget sætter.

En gammel Nordmands Søn – troe – kiek – maaskee du gietter?

Einer.

Sæt, hvem du vil til Jarl; Men viid, at Norge var

Ved nye Erobringer kun meer ulykkeligt.

Forsvar dit eget Land, og inden Muur af Fielde

Lad Nordmænd hvile trygt, der veed du, hvad de gielde

Der føle de sig selv, der kiende de sin Pligt.

Væ den, som Angreb der mod Nordmand gjøre tør!

Med Børne-Styrke han for Frihed, Gods og Huuse

Uddeler tunge Slag, som Skiold og Hielm maa knuse;

Men under fremmed Luft han græmmer sig og dør.

Vort Norge længe nok har sukket under Krig:

Hist en troelovet Møe sin unge Helt begræder;

Forhugne Krøbling her frem paa sin Krykke træder,

Nu betler han sit Brød, før var han seyerrig.

Der ligger øde Gaard, og her hvor Ager stod,

Kun voxte Nælder nu. Hist Graad af spæde Sønner,

Hvis Fader Krigen tog. Her Enkens Suk og Bønner,

Som kræver af din Haand sin Ægtefælles Blod.

Her raabes himmelhøyt mod Seyerherren selv,

Mod dyrekiøbt Triumph: Læg Undersaattens Smerter,

Opret enhver sit Tab, trøst alle Mødres Hierter;

Hvis ikke – Band dit Sværd! paa Krigen tænk og skiælv.

Harrald.

Jeg kiender Kongers Pligt, jeg kiender Fred og Krig;

Jeg veed at bruge Sværd til Fødelandets Nytte:

Ved slagne Fiender tryg, og riig ved kostbart Bytte

Grundfæster jeg min Stat og Verden ærer mig.

Nu hersker strenge Dyd og Mod og Troskab her;

Men nyd langvarig Fred; strax tappre Mandskab bliver

Forkielet, dovent, feig; og Vellyst selv nedriver

Den Throne, som er bygt paa Seyervindinger. –

Einer.

Den viise Konge bør og kunde bruge Fred,

Opelske Kunsterne, udbrede gode Sæder,

Belønne Flid og Dyd, opbygge faldne Stæder,

Og giøre nøgen Høy, som Dalen, grøn og feed;

Saa længe Gran paa Field og Bar paa Granen groer,

Saa længe Nordmænds Bryst paa Velgiort veed at skønne,

Skal Efterslægten da med evig Tak belønne

Den Rigets Ven, som blev i Fredens Skygge stor,

Og Krigen – – –

Harrald.

Det er nok: først Krig og siden Fred.

Einer.

Alvorlig beder jeg; for eget Land hav Naade.

Harrald.

Tie, lyd, og følg og viid: Jeg eene, jeg vil raade:

Man af Modsigelser omsider bliver kied.

Einer.

Siig Konge! hvo dig gav en uindskrænket Magt?

Du veed den Norske Lov. Den bør det dig at lyde.

Harrald.

Betænk dig vel i Dag, at du ey skal fortryde,

Einer.

Jeg taler for mit Land – – –

Harrald.

Jeg for min Konge-Ret.

Maaskee du med Kong Svend i Forbund kunde være – –

Men Lydighed jeg dig og ham forstaaer at lære. –

Einer.

Du kan forhaane mig? og med saa skiændig Plæt

Vanære dette Navn, som før end du var fød – – –

Harrald.

Forvovne holdt! til Valg jeg dig een Time skiænker,

Bereed din Arm til Strid, om du dig ey betænker,

Og viid, Ulydighed i Dag – – det er din Død.

(Han gaaer.)

NIENDE OPTRIN.

Einer *allene.*

Min Nidkierhed med Skam, med Død belønnes skal!

O! kunde jeg kun her den dyre Pligt foreene,

At følge Kongens Bud med den mit Land at tiene – –

At tiene det og døe – – Velan – – her er mit Valg.

Ja mæt din grumme Siel, blodtørstige Tyran!

Men frygt at Norge selv, det Land jeg elsket haver,

Opløfter hele Field, og knuser og begraver,

Og hævner sig mod den, som blev min Banemand.

(Han gaaer.)

Ende paa andet Optog.

FØRSTE OPTRIN.

Elisabeth. Sigrid.

Elisabeth.

Ja Zepter, Krone, Magt kun ilde trøste kan;
Hvor tidt blev Sorg til Deel for Verdens Herskerinder?
En Dronning sielden kun den rene Glæde finder,
Som Huusets Moder har i roelig Bondestand.
Tryk i sin snevre Kreds hun nøyer sig med lidt,
Hun møder trætte Mand med tarvelige Retter,
Og trivelige Søn ved Faders Side sætter,
Og siger: Mand og Søn, og Huus og Gaard er mit – –
Vi høre Konger til, og Sorg vor Medgift er;
Jeg Harrald knap som min et Øyeblik omfavner,
Før Krigen kalder ham; jeg Mand og Konge savner,
Og Hiertet qvæles meer, jo meer jeg har ham kier – –
Ja Riget eyer meer end jeg i denne Mand!
Hvor svag er da vor Ret! – – Vi siges at regiere – –
Man ærer os, fordi vi gyldne Lænker bære – –
Du roser min og jeg – – misunder dig din Stand.
I dette grumme Land, hvor Dyd bestaaer i Mod,
Hvor Hierterne hos Mænd, som Landets Klipper ere,
Her maa vort svage Kiøn med Taarer sig ernære,
Naar Broder, Søn og Mand ernærer sig med Blod.

Sigrid.

Ja Dronning! du har Ret; jeg veed, den første gang
Jeg Endre væbnet saae; det Skiold, det Spyd, den Bue,
Den Brynje syntes mig med Saar og Blod at true.
Fælt Sværdet raslede, grumt Kobber-Hielmen klang.

«Hvori jeg leve vil og Seyers Kroner vinde;

«For dette Sværd skal Blod til Norges Ære rinde,

«Her seer min Sigrid nu sin Brudgom i sin Pragt.»

Jeg øm og kielen ham omfavner grædende,

Og siger: Denne Dragt din unge Brud bedrøver,

Og dette Mod engang mig all min Fryd berøver,

Kast Vaaben, flye, og lev med mig blant Hyrderne. –

Da saae jeg første gang min Endre barsk og vred.

Elisabeth.

Ja, jeg har lært i Dag, at Nordmænd ey formildes

Ved Suk og Graad og Bøn – – paa Klippen Taarer spildes;

Men Einer elsker jeg, fordi han elsker Fred.

Sigrid.

O! Dronning! prøv endnu engang med ivrig Bøn,

At fremme Landets Gavn og dæmpe Helters Trætte;

Jeg og forsøge vil, hvad Ømhed kan udrette,

Og dybe, kielne Suk hos Tambeskielvers Søn.

Elisabeth.

Gid det ey var omsunst; Men intet uforsøgt

Jeg efterlade vil, rør Himmel Kongens Hierte!

Forklar ham Landets Nød! forklar ham all den Smerte,

Som qvæler dette Bryst – – –

(Hun gaaer.)

ANDET OPTRIN.

Sigrid allene.

Hun gaaer med hvilken Frygt!

Grum Harrald være maa. – – Hun altid synes mig

At ham at frygte meer, end det hun aabenbarer;

Vi trues, Himlen veed, med hvilken Hær af Farer!

Maaskee med Mord – – Men see, min Endre er det dig?

TREDIE OPTRIN.

Sigrid. Endre.

Sigrid.

Du fik det første Suk fra dette kielne Bryst;

Du er mig eene kier blant alle Nordens Sønner;

Forskyd mig ey i Dag, hør dog din Sigrids Bønner!

Kan du forlade mig? og virker Krigens Lyst

Paa dig med større Kraft end disse Favnetag?

Elsk Fred – – der er min Bøn – saa lyder du din Fader,

Saa tiener du dit Land, og mig du ey forlader,

Saa drives bort den Storm, som truer os i Dag.

Endre.

Min Fader træt af Krig, omsider elsker Fred;

Men Ungdoms muntre Blod og Seeners modne Styrke,

Og Lyst og Mod og Ild befaler mig at dyrke

Forfædres stolte Kunst og viise Tapperhed:

Ved Krig udviides skal det snævre Fødeland;

De Danske Slætter snart adlyde Norske Fielde,

Og tænk, hvad du og jeg med Tiden da skal gielde,

Naar du, som Rigets Jarl omfavner der din Mand!

Sigrid.

Men om jeg Slaget tabt og Endre fangen seer,

Om ulyksalig Piil af alt for sikker Bue – – –

Endre.

Forgiæves vil du mig med Krigens Vanheld true;

Hvo Styrke har og Mod, sin Seyer med sig bær.

Du veed, jeg elsker dig, lad af min Siel at friste – – –

Sigrid.

Saa vil du dig med Magt af disse Arme vriste – – –

Endre.

Naar Krigen kalder, Suk mig ey qvindagtig gjør;

Men iil til Bergliod, beed hende haste med

At faae min Faders Sind til andre Tanker bøyet;

Man dog indbyrdes Roe først have bør for Øyet.

Den ilde hader Krig, som derved bryder Fred.

Fortørnet Kongen er, og griber vist til Sværd – – –

Gaae, see der kommer han – – –

(Sigrid gaaer.)

FIERDE OPTRIN.

Harrald, Arne, Endre.

Harrald.

Hør Endre! frels din Fader,

Gaae, siig: Jeg ikke ham, men kun hans Stolthed hader,

Og beed ham giøre sig i Dag mit Venskab værd.

Jeg har besluttet Krig, og Tambeskielvers Mod

Mig ey afskrekke kan, jeg prøve skal hans Kræfter,

Og lære ham at døe, om han ey giver efter.

Siig: Jeg fortørnet er, min Vrede fordrer Blod.

I Ærens fulde Løb vil Einer standse mig!

Jeg Rigets Grændser ey med Vaaben maa udviide!

Og om vor gamle Ret med trodsig Naboe stride!

Jeg af min Undersaat forhindres skal fra Krig!

Jeg var i Africa, det Løvers Fødeland,

Jeg vandt saa mangt et Slag og Guld og Gods og Stæder,

Hver Keiserlig Soldat ansaae det for sin Hæder,
Med mig at have sat en Bye, et Slot i Brand.
Og i mit Norge selv en Nordmand nægte tør
At følge mig i Felt! jeg, som i Krigens Farer
Anfører altid er, og aldrig Livet sparer;
Naar savnede man mig, hvor tapper Landsmand døer?
Hvo strider ey med Lyst, hvor Harrald Fanen bær?
Din Fader? hvilken Skam! jeg kan ey meer tilgive;
I Templet mellem os i Dag skal afgiort blive,
Om Einer eller jeg Regent i Landet er.

Endre.

Alt føler nu mit Bryst sin Konges Tapperhed,
Saasart han nævner Krig; jeg synes strax, jeg hører
Det huule Vaabenbrag, og seer dig som Anfører,
Hvor slagen Fiende døer, og Muren dundrer ned.
Men store Konge hør, og taal min ringe Bøn:
Jeg elsker dig, vort Land og vore Vaabens Ære,
Din Fane følger jeg, hvorhen du den vil bære;
Men denne troe Soldat er en bekymret Søn.
Lad Overilelse din store Siel i Dag
Ey bringe til en Dom, som Folk og Land fortryder!
Min Fader, troe mig dog, kun Folkets Røst adlyder,
Og naar han taler Fred, han taler Landets Sag.
Gud veed, med hvilken Sorg jeg daglig mærket har,
Imellem dig og ham at voxte Tvedragts-Luer,
Og skiælvende jeg dem i Dag at finkle skuer,
(Han vender sig mod Arne.)
Jeg kiender ogsaa den, som Ved til Ilden bar – – –
Min Faders Troskab elsk, foragt hans Overmod,
Lad en udlevet Helt i Fred sit Hoved giemme,

Men skyldte ham sig selv til sidste Draabe Blod.

Hvo ønskede meer end jeg nu strax at føre Krig;

Men Trøndelagens Hær, Fred! Fred! mod Himlen raaber,

Og af min Fader alt til fælles beste haaber – – –

Arne afsides til Kongen.

Den haaber alt af ham – –

Endre.

Du handler viiselig,

Om Fred forhalet blev – – –

Harrald.

Nei, strax enhver til Sværd.

Naturen selv omsunst sig mod min Villie sætter,

Hvis Tambeskielver meer i Dag med Harrald trætter,

Han komme med sin Hær, og jeg er uforfærd.

Endre.

Betroe dig da til mig, jeg skal den hele Sag

Snart faae til Ende bragt; jeg skal med Tiden vinde

Min Faders haarde Sind, og Folket skal du finde

Til Krigen fuldt af Mod; kun tøv, lad denne Dag

Gaae hen – – –

Harrald.

Nei, just i Dag jeg fordrer Lydighed,

Jeg Einer vil i Dag sin Pligt at kiende lære,

Gienstridig Undersaat skal dette Sværd fortære:

Den har sit Liv forbrudt, som nu tør nævne Fred.

(Endre gaaer.)

FEMTE OPTRIN.

Harrald, Arne.

Harrald.

Jeg meer end nok har taalt af Einers frække Mod;

Nu er det Tid engang, som Konge mig at viise;

Arne.

Hver ærlig Nordmand bør i Dag dit Forhold prise;

Tilgav du Einer nu, du var utidig god.

Men mærkte du det Ord, om Trøndelagens Hær,

Som raaber kun om Fred? det skulde Trudsel være,

Du skulde Frygt og Skræk for Overmagten bære:

Viid, Einer stolt og frek; Men Sønnen listig er.

Han for at blive Jarl samtykker denne Krig;

Men troe, han hemmelig om Fred med Folket taler,

Og Sigrid Krigen nu med sorte Farver maler

Hos Dronningen, at hun skal overtale dig.

Harrald.

Hun har forsøgt omsunst, og hendes Nidkierhed

Mig blev mishagelig.

Arne.

Kiend derfor Endres Rænker.

Hans Fader kun paa Vold, og han paa Kunstgreb tænker,

Og begge søge de dit Folkes Kierlighed.

Naar du befaler Krig, de kalde dig Tyran,

Og skiænker du dem Fred, det strax hos Folket hedder:

«Vor Skyts-Gud Einer er, han Kongen ey tilstæder,

«At giøre mindste Skridt mod elsket Fødeland.»

Og hvorfor skulde Krig mishage nu dit Folk?

Nei, det er Einer selv, som dem til Fred bestemmer,

Han derved trodser dig, og egen Nytte fremmer,

I Folkets Navn han er sin egen Villies Tolck.

Harrald.

Men er hans Anhang stort?

Arne.

Den gandske Trønders Hær,
Hver Borger i vor Stad strax Einers Vink adlyder:
Kort sagt: Ey du, men han i Trøndelagen byder.
Her fordres Vaersomhed, hør hvad mit Anlæg er:
Jeg dine Skibe vil op efter Nider-Aae
Til Kongens Gaard med Folk og Vaaben hurtig føre,
Og til en sikker Flugt for dig Anstalter giøre;
Og med vor lille Hær jeg vil mod Templet gaae;
Naar Einer og hans Søn du der afstraffet har,
Da, før man deres Død blant Bønderne kan spørge,
Jeg dig i Sikkerhed til Elven skal besørge:
At stride Hær mod Hær, dig raadeligt ey var.

Harrald.

Dit Raad er priseligt – Men Arne! – Mord – og Flugt!
Hvor er Retfærdighed, naar jeg kan Voldsmand være?
Og naar jeg Flugten tog, siig da, hvor blev min Ære?

Arne.

Men naar Langmodighed du har forgiæves brugt,
Naar en Oprører vil fra Thronen styrte dig,
Kan det da kaldes Mord, at bringe den af Dage?
Det er i saadan Nød man Fyrster bør beklage,
Naar Thronen vakle maa ved en Forræders Svig.
Hævn du din Ret og flye; Naar Stormen er forbie,
Du komme kan igien, og Trøndelagen lære,
At mod Ulydige du vil formildet være – – –

Harrald.

Men om man dog anseer min Hævn for Tyrannie?

Arne.

En Maaned gaaer forbi, og alting er forglemt:
Ey noget vakler saa, som Mængdens Tænkemaade,
Hvad nu var Tyrannie, snart bliver idel Naade.

Harrald.

O! Gud, hvor er jeg her forvirret, ubestemt – – –
At eftergive Ret – – at hades, som Tyran – – –
At taale Trudsler, Vold – selv Vold og Mord at øve – –
Her er min Siel i Strid, Retfærdighed paa Prøve – –
Nei Arne! jeg endnu mig ey bestemme kan. – –
(Efter en kort Taushed.)

Men hør! den Fange, du i Fængsel haver sat,
Har han for Lyset bragt, den Skat, han haver røvet?
Du har dog aldrig Vold mod en Uskyldig øvet?

Arne forvirret.

Man fundet har hos ham en Deel af Kongens Skat:
Men glem alt saadant nu; gaae, frels dit eget Liv.

Harrald.

Til Templet gaaer jeg da; Mig Himlens Raad ledsage!
Befæst min Konge-Ret, vaag over mine Dage!
Ja du, som Zeptret gav, mig Held og Lykke giv!
(Han gaaer.)

SIETTE OPTRIN.

Arne allene.

Jeg paa Mistanke blot lod Biarke sætte fast;
Han er blant Einers Mænd en kiek og modig Kriger;
Om han uskyldig er, det nu slet intet siger,
Det blive skal i Dag min allermindste Last.

SYVENDE OPTRIN.

Einer, Arne.

Einer.

Hvo giver Harrald Raad? hvo sukker efter Krig?

Hvad kan forgifte saa den unge Konges Hierte?

Arne.

For tilig han i Krig at vinde Seyer lærte;

Han spørger ey om Raad, og aldrig røber sig.

Endog i ringe Ting, han forbeholden er:

Man forud intet seer; han tænker, vælger, byder;

Men det, som sorte gjør hans sieldne Helte-Dyder,

Er, at han stolt og grum har Krigen alt for kier.

Til Lykke for vort Land vor Einer elsker Fred;

Bliv ved – – Hver Nordmand dig opreiser Ærestøtter,

Og synger om dit Navn fra Kongens Gaard til Hytter:

Du skiælver ey, fordi du Harrald finder vred – –

Til Templet gaaer han snart, du der ham møde maa;

Din Søn skal blive Jarl, og Krigen du samtykke;

Men lad ham ey din Magt dig nu af Hænder rykke,

Lad ham ey denne gang sin Villie fremmet faa – –

Ja hør – – ey nogen meer for Harrald Godhed har

Men du – du elsket er – du burde Zeptret føre – –

Med Ømhed skulde du dit Riges Suk anhøre – –

Lyksaligt Land og Folk, om Einer Konge var,

Og – – –

Einer.

Holdt! din sorte Siel jeg nu tilfulde, seer;

Har du din Eed forglemt? undfalder du din Herre?

Viid; er Tyrannen grum, Forræderen er verre;

Du vil bedrage mig? – – – Nei lang Erfarenhed
Har lært min Siel at see en Hofmands skiulte Rænker;
Og den, som redelig mod Land og Konge tænker,
I Hiertet skrevet bær, sin dyre Troskabs Eed.
Men du – hvor er du fød? hvi fik du Nordmands Navn?
Gaae, flye, din Skiændsel bær, og viid: Min Landsmands Ære
Var altid kiek og stolt og Konger troe at være,
At tænke, tale frit, og fremme Landets Gavn.

Arne.

Farvel! naar du først ret har lært at kiende mig
Du snart fortryde vil, hvad til en Ven du sagde – –
(*Arne gaaer.*)

Einer *i det Arne gaaer.*

Jeg knap fortrød om jeg endnu et Ord tillagde:
At førend Soel gaaer ned, skal Kongen see din Svig.

OTTENDE OPTRIN.

Einer *allene.*

Nei! Arne, denne Siel var dertil alt for stor; – – –
Jeg troer, min Søn har Ret – Mig Arne vist nok hader –
Tidt listig Hofmand meer, end selv Tyrannen skader.

NIENDE OPTRIN.

Bergliod. Einer.

Bergliod.

Til din Forbittrelse sig alting sammensøer:
I Lænker Arne har din tappre Biarke sat,
Og dette sigter kun til dig Fortred at gjøre:

At der var røvet bort en Deel af Kongens Skat:

Alt er det Arnes Verk; ja Kongen selv ey veed,

At Biarke fængslet er – – Men skal han Frihed have,

At gribe hvem han vil? Og giøre den til Slave,

Som langt ham overgik i Troskab, Tapperhed?

Einer.

Hvor er nu Lov og Ret? Nei dette gaaer for vidt:

Jeg er Lehnshøvding, jeg; Jeg Huuset skal nedrive,

Hvor Biarke fangen er; han snart skal hævnet blive

For denne Skam; og han, som vov'de dette Skrit,

Faaer snart af Biarke selv sin velfortiente Løn:

Før jeg til Templet gaaer, han skal i Frihed være;

Mishandlinger mod dem, som elske Dyd og Ære,

Min Siel ey taale kan – – Men see der er min Søn.

TIENDE OPTRIN.

Einer, Bergliod, Endre.

Endre.

Vor Dom har Kongen fældt: os venter Sværd og Død:

Til Templet kommer han, meer grum end nogensinde;

Min Fader det er Tiid dig selv at overvinde;

Ydmyg dig, og afvend det sidste Stormens Stød.

Jeg hørte nu et Ord af den Forræders Mund,

Som til vor Undergang med sorte Kunstgreb iiler:

Med Galdeblandet Fryd han til sin Tienner smiler,

Og siger: «Endelig kom den forønskte Stund,

«Da Kongen, klog ved mig, skal Stolthed straffet see;

«En Fader og en Søn skal snart i Templet finde,

«At Harralds Had er grumt; det frække Blod skal rinde,

«Og Stolthed segne ned, og da skal Arne lee.»

Kom da, min Fader, kom, forglem din Lyst til Fred,

Lad os i Templet Krig mod Dannemark samtykke.

Et Ord dig selv, din Søn skal udaf Faren rykke;

Vær ey utidig stolt; En Faders Pligt du veed – –

Bergliod.

Hvad Pligt, hvad Ydmyghed? Hvor fik din Siel, min Søn,

Saa lave Tanker? Du din Fader skal forsvare:

Til Folket kun et Ord! siig: Einer er i Fare,

Saa har du strax en Hær. Giv den Tyran sin Løn,

Som true tør din Slægt med et saa gruesomt Stød.

Slaae Kongen og hans Mænd, knus Arne den Forræder,

Og naar du giennem Blod og Død dig Vey bereder,

Da Nordmænd lære skal, at du af mig er fød.

Einer.

(Til Bergliod.)

Stil dit oprørte Sind.

(Til Endre.)

Og du opløft dit Mod.

At iile nu til Krig, var Folket at oprøre;

Nei, lad os Dommen først af Kongens Læber høre,

Han ubetænksom ey udøser Heltens Blod.

Troe mig, den Frygt han har for Trøndelagens Hær,

Med Grund mig sikker gjør, men ey til Vold forfører – –

Endre.

Men naar han kun et Ord af dig om Freden hører – –

Einer.

Han deraf lære skal, at jeg har Landet kier,

At Trudsel er omsunst, at Kiæmpens dragne Sværd,

Og Had og Straf og Død ey skrække dette Hierte;

Lev du, og døe som jeg, og bliv din Fader værd. –

Bergliod.

Min dyrebare Mand! tænk paa din Sikkerhed!

Strid, strid, det er mit Raad, strid før det er for silde –

Endre.

For Himlens skyld! gaae, iil, vor Harrald at formilde,

Du ham, som Undersaat, dog skylder Lydighed,

Min Fader! kast dig ned – –

Bergliod.

Til Vaaben grib min Mand!

Forhadet er Kongen nu, for dig hvert Hierte brænder.

Endre.

Samtyk det Danske Tog, indbyrdes Krig du kiender,

Strid for, men ey imod dit kiere Fødeland.

Bergliod.

Straf først en grum Tyran!

Endre.

Viig for en vred Regent!

Bergliod.

For al den Kierlighed, som os tilsammenbinder – – –

Endre.

For alt det Helte Blod, som i din Afkom rinder,

For al den Ild, som har mit unge Bryst optændt,

For dit og fælles Vel, hør dog din Endres Bøn,

Tving dette stive Mod – – –

Bergliod.

Udrust din Siel med Vrede!

Einer.

(Til Bergliod.)

(Til Endre.)

Jeg kan ey nedrig bede.

Bergliod.

Fortabt er Bergliod!

Endre.

Forloren er din Søn!

Einer.

I sønderrive her mit giennemtrængte Bryst – – –

Du til Formastelse min stolte Siel oprører;

Og du til Nedrigheid mit rørte Hierte fører – – –

Men bort qvindagtig Frygt, bort farlig Stridelyst.

Jeg gaaer til Biarke nu, fra ham til Templet hen.

Og dersom jeg ey meer min Bergliod omfavner,

Det være skal din Trøst, naar du din Einer savner;

At han var Kongen troe og altid Landets Ven.

Kom, elskte Søn, og lær i Dag, hvor dybt den bør

For Thronen bøye sig, som Landets Tolk skal være,

Kom, lær dit Folkes Nød for Konger at frembære,

Saa gaaer jeg uden Frygt, og glad for Landet dør.

Endre.

O! hvilken Tapperhed! Velan jeg følge maae:

Min Siel, bliv fuld af Mod, saa dør jeg med min Fader.

Bergliod.

Frels Himmel! frels! I Dag mig Mand og Søn forlader,

Lad ey Tyrannens Sværd til disse Hierter naae.

Ende paa tredie Optog.

[Fierde Optog.](#)

Skuepladsen forestiller Choret af St. Clements fordum, nu Tronhiems Dom-Kirke.

FØRSTE OPTRIN.

Endre *allene.*

Høytidelige Sted! hvor hellig Andagt boer!
Hvor saaret Hierte Trøst, hvor Haabet samler Styrke,
Hvor Fyrster selv med Bøn en evig Guddom dyrke,
Og skiælvende for ham nedlægge Rigets Roer!
Gid Harralds stolte Siel i dette Tempel maa
Opfyldt af hellig Frygt for Verdens Hersker være!
Lad ey hans Haand med Blod saa værdigt Sted vanære!
Lad Torden splitte Svig, lad Troskab Seyer faae.

ANDET OPTRIN.

Sigrid. Endre.

Sigrid.

Saa fandt jeg dig dog her, min alt for kiekke Mand?
Saa kan jeg dig endnu omfavne, før du bliver
Et Offer for dit Mod?

Endre.

Din Sorg min Siel henriver:
Jeg næsten glemmer Mod og Pligt og Fødeland.
I dette Tempel min for første gang du blev;
Ach! mon og her i Dag det kiere Baand skal briste?

Sigrid.

Nei, lad din Sigrid ey saa bitter Skiebne friste,
Hvad blev jeg, naar man dig bort fra mit Hierte rev? – –
Men hvad er vel min Bøn? hvad kan jeg raade dig?
Elsk Fred – Dog Kongen selv enhver til Krig opbyder –
Elsk Krig – Dog nei, vort Folk din Faders Røst adlyder –

Men dæmpe denne Storm, men stifte varig Fred,
Men aldrig rykkes bort fra den, som dig omfavner.

Endre.

Mit Hierte smelter hen, og Sielen Styrke savner;
O! Sigrid! spar mig dog, bort med din Kierlighed!
Snart gielder det om Raad, om Mod og beste Valg;
Gid jeg maa glemme dig og dæmpe disse Luer!
Og Siælen væbne sig mod Vredens Storm, som truer!
Siig, hvis du elsker mig, siig, hvad her gøres skal – –
Min Fader raaber Fred; – Fred vil mit Fødeland – –
Min Konge byder Krig; – Krig ønsker og mit Hierte – –

Sigrid.

Men ulyksaligt Sværd, som Folk og Land fortærte,
Skal da berøve mig, min Fryd, mit Liv, min Mand.

Endre.

Men skiælv for Harralds Sværd, saasnart vi nævne Fred.

Sigrid.

Nei Kongen elsker mig, min Bøn skal Klippen høre,
Og disse Sukke vist Haardraades Hierte røre,
Han ære skal dit Mod og Sigrids Kierlighed.
Vort svage Kiøn har Ild, og den, som næres her
I dette ømme Bryst, skal ey forgiæves brænde,
I Dag du hos din Brud skal Tapperhed erkiende:
Hvo vil ey vove Blod for den man haver kier.
Du mine Vaaben seer – Min Endre – dette Bryst
Mod Kongens dragne Sværd din Varetægt skal være;
At giennembore det, besmitter Heltens Ære – –
Det er min Tilflugt, Skiold, og Raad, og Haab, og Trøst.

Endre.

Pligt – Ære – Kierlighed! I sønderrive mig!

Min Konge – Norges Vel – Nye Seyer og min Fader –

Jeg ønsker – gruer for – jeg elsker – og jeg hader –

Der er han – Himmel –

Sigrid. *som træder mellem Kongen og Endre.*

Bliv, og lad mig døe for dig.

TREDIE OPTRIN.

Harrald, geleidet av Dronningen, fire Betienter, de forrige.

Harrald.

Du døe for ham – hvordan? hvo vil saa helligt Sted
Med Blod besmitte? Nei – Man mig kun ilde kiender;
Jeg vilde bande selv den Røvers grumme Hænder,
Som trakte her sit Sværd – Kun Fred og Kierlighed,
Pagt, Forbund, Venskab, Eed, min Sigrid, herske bør
Her, hvor den Evige sit Tempel selv opfylder,
Hvor Kongen og hans Træl det samme Himlen skylder,
Her alting helligt er – din Frygt mig Uret gjør.
Jeg Eders Fader har til dette Sted bestemt,
For end engang som Ven i Fred med ham at tale,
Og Undersaattens Pligt, som Venskabs Pligt, afmale;
Naar han samtykker da, er all vor Trætte glemmt.
Saa vil vi sværge her en evig Venskabs Pagt:
Og Himlen høre skal – Væ den, som Eeden bryder.

Sigrid.

Væ den, som Kongen ey med Nidkierhed adlyder – –

Harrald.

Nei, nævn ey Lydighed, her har jeg ingen Magt,
Her Eders Ret og min er stedse lige stor,

Med Venskab Einer skal i Dag mit Had forsone,
Og sværge ved den Gud, han kiender, ærer, troer – –
Jeg veed, han der har giemt en kostbar Helligdom,
En Helt, som han; og jeg, og alle Nordmænd agte;
Min Broder hviler der – Selv Einer hid ham bragte,
Og sidste Pligt mod ham han nidkier efterkom;
Min Broders Liig skal frem og tale Kongers Sag:
Han fik sit Banesaar af Landets egne Sønner;
Paa savnet Dyd man nu med sildig Anger skjønner;
Din Fader var ham troe, og han skal selv i Dag
Her over Olufs Skrin med Harrald Haand i Haand
Fornye Troeskabs Eed. Saa vil jeg mig bevæbne
(afsides)
For ey at friste selv i Dag min Broders Skiebne

Endre.

Hvor helligt blive vil! hvor evigt dette Baand!

Harrald. *til Betienterne.*

Bring frem vor døde Helt! Grav! viis os nu din Skat.

De aabne tvende Dørre dybest ind paa Skuepladsen, bringe en Kiste frem, dog saa den bliver staaende temmeligt dybt inde, imidlertid siger

Elisabeth.

Jeg ved min Faders Hof ham saae i Garderige,
Berømt af Hellighed og tapper uden lige,
Men af sit eget Folk og Lykkens Gunst forladt – –
Nu skal jeg see ham her og lære Dødens Magt,
Som Throner kaster om og stolte Konger fælder – –
Men naar det dig engang, min elskte Harrald, gielder,
Da gid din Dronning var før dig i Graven lagt!

Harrald.

Lad fare denne Sorg – – Jeg længe ønsket har

Den sidste Æres Pligt, som jeg i Dag opfylder,
Han før min Ven, Regent, Anfører, Broder var.
(Imidlertid er Kisten kommen frem og Laaget taget af)
Her seer jeg ham – Min Gud – hans Kinders Farve rød –
Hans Læber smilende, hans Legem ufortæret – –
Endog for Ormene har Helten hellig været – –
Du sover – ach! – hvor sødt – Min Broder! – er du død?
O! gid du hørte den, som her velsigner dig –
Du faldt ved Stikkelstad – jeg saaret maatte vige – –
Nu faaer du mit Farvel – nu – først i Gravens Rige
Jeg dig omfavne kan, du aldrig mere mig.
Ulignelige Helt! meer kiek end lykkelig,
Af eget Folk forskudt, af elskte Nordmænd slagen!
For Konger, Land og Folk hans Død har lagt for Dagen,
At man bør dæmpe Had og skye indbyrdes Krig.

Endre.

Hvor stor er du i Dag, o Konge! Fredens Sprog
Paa Heltens Læber fik nye Skønhed, Kraft og Styrke.

Elisabeth.

Vi vinde Folk med Fred; med Fred vi Himlen dyrke.

Harrald.

Og Fred skal Landet faae; men først det Danske Tog.
Du tappe, unge Helt, kom her og sværg en Eed,
At du din Konge vil og Landet trofast være,
Og Navn af Jarl du skal fra denne Time bære;
Bliv Folkets Yndest værd og Kongens Kierlighed.

Endre.

Ved dette kiere Støv og ved Kong Olufs Sværd,
Ved alt hvad helligt er, ja ved den Gud vi dyrke,

Jeg Harrald følge skal i Fred og Herrefærd.

Før Slætte, Field og Dal skal vendes op og ned,

Før Biørnen blive from, før vore Klipper smelte,

Før Helten savne Mod, og Norden savne Helte,

Før jeg undfalder dig – –

Harrald.

Det var en Nordmands Eed,

Og nu er Endre Jarl; Men gaae, din Fader siig:

Om Harrald hades bør, naar han med Venne-Gaver

Forbundet har hans Søn, om Nordmænd ere Slaver,

Om Kongen er Tyran, fordi han byder Krig.

Din Fader tøver, gaae, og siig jeg venter her.

Sigrid. *i det Endre gaaer midt udaf Skuepladsen.*

Siig: Harrald er vor Ven, beed dog din stolte Fader – –

Harrald *tager Olufs Sværd op.*

Ey Sværd og Mod er nok, naar Lykken os forlader!

Den største Helt omsunst da sine Vaaben bær;

Troløse Sværd! som ey gav en Oprører Løn,

FIERDE OPTRIN.

De forrige: Einer som kommer fra Siden uden at have mødt sin Søn. Dronningen og Sigrid staae for Siden af St. Olufs Liig, og med Forundring betragte det. Kongen staaer ved den ene Ende af Kisten, og vender Ryggen til den Side hvorfra Einer kommer ind; men han kommer igiennem den forreste Coullisse, og hører følgende:

Harrald.

Og lod af stolte Barm gienstridig Blod udrinde!

Einer, *afsides.*

Hvordan! jeg Kongen her med draget Sværd skal finde – –

En Død – Ach! den Tyran, han myrdet har min Søn:

Naturen taler – ja min Endre hævnens bør.

Kom, strid, Blodtørstige! du eller jeg skal falde,
Men Norge mig sin Ven, dig sin Tyran skal kalde.
Lær, Morder, lær, at ey en Helt uhævnet dør.

Sigrid *ved Einers Knæ.*

Min Fader jeg forgaaer.

Elisabeth. *ved Harralds Fødder seende til Einer.*

Spar Kongen, spar min Mand

Harrald *til Elisabeth.*

Bort! bort, for slige Hug forstaaer jeg læt at bøde.

(Til Einer)

Saa kiender jeg dig da – Dit Hierte skulde bløde

For mine Fødder her, var jeg, som du, i Stand

At glemme, hvor jeg stod, paa et saa helligt Sted.

Einer.

Du ærer dette Sted, Tyran! hvor Blodet taler

Til Himlen, til dit Folk, og all din Skam afmaler?

Du tøver, stød kun til, fuldend din Grusomhed.

FEMTE OPTRIN.

Endre, de forrige.

Endre. *løber til, og kaster sig for Kongens Fødder.*

Hvad seer jeg? Sværd mod Sværd, spar dog min Fader, spar.

Einer, *Sværdet falder af hans Haand.*

Han lever, hvilken Drøm, saa har jeg mig bedraget!

(Han gaaer hen til St. Olufs Kiste.)

Endre.

Hvad har opirret dig? hvad Brøde forårsaget,

At ey i Templet meer, en Helt dig hellig var.

Tilgiv i hvad det er, hør hele Rigets Bøn!

Lad Einer være stolt; de Gamles Tænkemaade

Er uforanderlig. Beskiæm du ham med Naade,

Saa er din Seyer stor, hør og tilgiv en Søn.

Einer *bevæget til Kongen.*

Min Konge! – – –

Harrald.

Tie og skiælv!

SIETTE OPTRIN.

Bergliod, de forrige.

Bergliod.

Kom Mand og Søn og strid!

(Til Endre.)

Hvad! – seer jeg dig paa Knæ – –

Einer *til Bergliod.*

Holt inde! dæmp din Vrede!

Bergliod.

Skal Tambeskielvers Søn til fælles Skiendsel bede?

Staae op, anfør din Hær, til Hævnen er det Tid!

Mod Templet Arne gaaer med alle Kongens Mænd.

(Til Einer.)

Dit Hoved gielder det. Lær Morderen at blegne!

Lær ham, hvordan han bør et tappert Folk begegne!

(Til Harrald.)

Kom, strid, og døe Tyran og Kiempers Mod erkiend!

Harrald.

Viid, jeg er alt for stolt for her at hævne mig;

En Qvindes Raserie veed Helten at foragte.

Einer.

O! hvilket Skrit!

Endre.

Undskyld, o! Konge!

Bergliod.

Tie, Forsagte!

SYVENDE OPTRIN.

Harrald, Elisabeth, Einer, Endre, Bergliod, Sigrid, Arne bevæbnet tager Kongen afsides.

Arne.

Min Konge! hør, hvorvidt man tør fornærme dig;
Viid Einer har mod Lov og mod din Konge-Magt
Brudt Fængslet; givet løs den, som paa dine Vegne
Af mig var grebet – kom – For Sværdet Einer segne!
Hug snart. Jeg har din Hær til Templets Dørre bragt.

Harrald.

(Til Arne.)

Vanhelligt er dit Raad.

(Til Einer.)

Hør Einer, tie og hør:

Din Konge tale vil; men her skal du ey svare;
Du som ey Helligdom, ey Lov, ey mig vil spare,
Du for din Dommer snart og Konge møde bør.
Jeg hid som Einers Ven i Fred til Templet kom;
Din Søn skal vidne selv, at Kongens Haand var færdig
Til evig Venskabs Pagt; du blev min Gunst uværdig;
Nu veed du Landets Lov, læs der, der staaer din Dom.
Mod Kongen, mod din Ven jeg seer dig trække Sværd,
Du raser her til Trods for alt, hvad helligt kaldes;
Et Fængsel brydes op, og Vagten overfalder,
Og Vold mod Kongens Mænd, du veed, er Døden værd.
Mød snart i mit Pallads; der dømmes skal din Sag.
Du efter Loven dør, troe dog i det du falder,

Created at 10/6/2010, from URL:http://www.nslhorge.no/visning/NSL_Brun_EinerT_tekst.html
Jeg dig endda min Ven og kiekke Landsmand kalder;

Men Himlens Ret og min jeg hævne bør i Dag.

Min Broders kiere Støv jeg vilde viist dig før,

Erindret dig hans Fald og rørt dit grumme Hierte;

Men du mig først i Dag dig ret at kiende lærte,

Hvad Nordmænd før mod ham, du her forsøge tør

Mod mig, men Himlen har for Harrald større Gunst;

Du til min Broder snart i Graven skal nedstige;

Siig ham: Jeg byder selv og vil for ingen vige!

Siig: Harrald elsker Ret, og bær ey Sværd omsunst;

Siig: Trodsig Undersaat for Kongen skiælve maa;

Siig: Han har Lyst til Krig og veed at overvinde;

Siig: Himlen frygter han, men aldrig væbnet Fiende;

Siig: Han med Herreskiold mod Dannemark skal gaae.

Einer *meget bevæget.*

Min Konge! tøv og hør.

Harrald.

Kom Dronning! Arne kom!

Elisabeth.

Tøv dog, maaskee han vil i Dag om Naade bede.

Harrald.

Nei, Ret skal Einer skee, opir mig ey til Vrede.

(Til Einer.)

Mød for min Throne snart, der venter dig din Dom.

(Harrald og Elisabeth tilligemed Arne gaaer.)

OTTENDE OPTRIN.

Einer, Bergliod, Endre, Sigrid.

Einer.

Hvor er jeg? hvilken Skam! Gud! Tempel! Konge! Ven!

Før jeg til flere Skrit mod Dyden mig formaster. – –

Siig Endre, kiender du din Fader her igien?

Han er ey meer den Mand, som taler Folkets Sag;

Lastværdig selv og dømt til Straf og Død han føres,

Jeg æret var for Dyd, nu skal min Skiændsel høres,

Graaehærdet uden Skam, vanæret sidste Dag.

Før var jeg Lovens Tolk, nu fælder den min Dom;

Før Mod og Dyd jeg dig og Troskab kunde lære;

Nu – glem din Faders Navn, det gjør dig kun Vanære,

Du bør foragte mig – tal – straf mig Endre – kom –

Bebreyd mig al min Skam – – dog – du bør ynke mig,

Jeg kom, fandt Kongen vred med Sværd og denne Døde,

Og vis Formodning om, hvad her os skulde møde,

Jeg saae, blev fuld af Ild og vilde hævne dig. – –

(Han seer til Olufs Kiste.)

Mon jeg for dette Støv, saa megen Omsorg bar,

At det mig skulde her til gruesom Vold forlede?

Dog hvil Retfærdig du – Jeg burde qvalt min Vrede,

Og hørt og undersøgt – – men ach – – jeg Fader var.

Endre.

Fra dette Øieblik jeg større kiender dig,

For Harralds Throne snart du skal din Sag forklare.

Bergliod.

Saa skal endnu min Mand sig give blot for Fare?

I Spidsen af sin Hær han bør forklare sig.

Einer.

Hvorhen, min Bergliod, med dit forvovne Mod?

Dit Raad er altid grumt, og dristig er din Vrede:

Jeg veed, du elsker mig; Men vil du da forlede

Af din Beretning før: Du hører Kongen har

Selv ladet Biarke fast i Stadens Fængsel sætte:

Siig: Hvormed jeg en Skam, som denne, skal udslette;

Og lær: At Qvinders Raad i Staten farligt var.

Elsk mig, begræd min Dyd; det er alt hvad du bør.

(Til Endre.)

Du min Gienstridighed med Troskab bør forsone

Hos Kongen, hos min Ven – Ja vaag for Harralds Throne,

Og siig til Trønderne, at Einer skyldig døer – –

Nei, siig – jeg veed ey hvad – til dette kiere Folk –

Undskyld mig, at man dog ey skal min Aske hade;

Hvad Qval for denne Siel – Jeg Norge maa forlade

Vanæret – kiere Søn vær du din Faders Tolk.

Forklar min bittre Harm og siig alt hvad du kan,

Siig: Jeg af Had mod Vold blev bragt til Vold at øve;

Siig: Du var Aarsag – dog – jeg bør ey dig bedrøve –

Siig kun: Mit sidste Suk var for mit Fødeland.

Gaae, vaag, og tal, og strid med Ild og Nidkierhed,

Jeg Folket nu min Søn, betroer i dine Arme,

Gid denne Lue maa dit kiekke Bryst opvarme!

Arv til dit Fødeland all Einers Kierlighed.

Ja du, mit Haab, som skal forplante dette Navn,

Jeg dig besvær ved Gud, ved disse kiere Skygger,

Hvor Himlens Ære boer, hvor Dødelighed bygger

En Tilflugt for sit Støv, arbeid til Landets Gavn.

Bliv kiek, som denne Helt, bliv mere lykkelig.

Bliv du, hvad Einer var, men viid, at døe med Ære,

Og dersom Lyst til Fred du kan din Konge lære,

Fra Graven skal mit Støv, min Søn, velsigne dig.

Created at 10/6/2010, from URL:http://www.nslnorge.no/visning/NSL_Brun_EinerT_tekst.html
Hvi blev det ey min Deel at falde ved et Spyd?

Hvi lærte jeg i Dag min Pligt at overtræde?

Hvi har jeg i min Død ey Helters stolte Glæde,

At bringe til min Grav en ubesmittet Dyd?

Endre.

Din Dyd dig stolt og vred mod Kongen gjorde før;

Men det du kalder Last, dig skal retfærdiggjøre:

Hvor glad vil Harrald ey sin Vens Undskyldning høre.

Einer.

Nei, at tilstaae sin Feyl, er hvad en Skyldig bør:

Lad Kierlighed til dig og Had mod Arnes Vold

End have været Grund til det, som Kongen laster;

Men viid, at sminke Feyl din Faders Siel forkaster:

Undskyldning er, min Søn, en svag Forræders Skiold.

Jeg streed saa tidt for Ret, og talte Lovens Sag – –

Og jeg – jeg skulde mig fra Lovens Dom unddrage?

Nei kommer, hver som har mod Einer mindste Klage,

Kom Konge, Folk og Lov, og dømmet mig i Dag.

Ja kiere Landsmand kom; men bliv ey svag og øm,

Tænk ey du seer i mig din gamle troe Velgiører,

Forglem din Klages Tolk, glem Trøndernes Anfører;

Men tænk paa Landets Lov, og min Misgierning døm.

Kom Hagens Datter, kom, omfavn endnu din Mand!

Tag mit Farvel, min Tak, mit Suk, mit hele Hierte!

Sørg for min tabte Dyd, tag Deel i denne Smerte;

Lyd Kongen, følg min Søn, og elsk mit Fødeland.

Ja Søn og Datter, kom; for sidste Gang jeg maae

Ved Faderlige Bryst min Efterslægt velsigne;

I Krig du skal, min Søn, ved Buen Einer ligne,

Ved Dyd du skal i Fred din Fader overgaae.

Elsk, unge skønne, du, bestandig elsk min Søn,
Og raad ham kun til Fred – – Jeg Eder da forlader – –
Farvel – Men knap jeg kan – hvor tungt at være Fader –

Sigrid.

Din store Siel er rørt; hør nu din Datters Bøn:
Lad hende kaste sig for Harralds Fødder ned,
Og der beskrive ham, hvorvidt du blev bedragen,
Du troede, at din Søn af Kongen her var slagen – –

Einer.

Og naar jeg troede ret, da burde jeg i Fred
For Harrald baaret frem en Faders Sorg og Nød:
Vor Lov tillader ey mod Kongen Sværd at føre,
Saafremt mod Landets Vel han ey vil Angreb gjøre;
Min Datter, spar din Bøn, jeg har fortient min Død.
Jeg til min Dommer gaaer fra disse kiere Pandt – –
Men Død – og Siel – og Gud – tilgiv i det du fælder,
Hos dig en angret Feyl saa høyt, som Dyden gielder,
Ved Miskundhed du meer, end ved din Torden vandt.
Dig anbefales alt, hvad kiert mig Livet gav:
Jeg da mit Fødeland Farvel for evig siger,
Forbandet den, som dig mit kiere Norge sviger;
Jeg døer, og var dig troe; forund mit Støv en Grav.

Bergliod.

Før Ild fortære skal den Lov, dig skyldig gjør,
Før Landets Ven skal døe – –

Endre.

Før alle Norges Sønner
Ved Harralds Throne skal for Helten offere Bønner.

Einer.

Elsk Ret, din Fader glem, og tænk, en Voldsmand døer.

For denne Dag, min Søn, var Einer selv i Stand
At trodse Kongens Magt og Lovens strenge Domme,
Og Dyden var hans Skiold; Men ach! den Tid er omme!
Hvi maatte jeg ey døe for dig mit Fødeland?
Hvi aabnede du ey dit Moderlige Skiød,
Og Støvet af din Søn hos kiekke Brødre gjemte?
Før dig uværdig, han, sig selv og Dyden glemte;
O! maatte nu min Skam udslættes ved min Død!
Jeg efterlader kun mit Fødeland en Søn;
Opfyld min glemte Pligt, forson din Faders Brøde;
Saa lever jeg i dig, og Døden glad kan møde,
Naar du i Dyden selv skal finde Dydens Løn.
Ende paa fjerde Optog.

Femte Optog.

Skuepladsen er i Kongens Sahl.

FØRSTE OPTRIN.

Arne, Fire Bevæbnede.

Arne.

Jeg Eder, tappre Mænd, min Konges Sag betroer;
Staaer I hos vore Folk, lad Sværdet færdigt være:
Snart Endre Adgang vil til Kongens Gaard begiære:
Men tænker: Faren da for Harralds Liv er stor.
Jeg Endres Anlæg veed: Han foregive skal
For os, som holde Vagt, at han med sine vilde
Hos Kongen Einers Dom og Straf med Bøn formilde;
Han bringer derfor med af Mænd et ringe Tal;
Men den Forræder vil, saasnart han Adgang faaer,

Created at 10/6/2010, from URL:http://www.nslhorge.no/visning/NSL_Brun_EinerT_tekst.html
Angribe Kongen selv. Vi derfor maae forbyde,

At ikke han herind skal med sit Følge bryde;

Og næst ved Porten I med spændte Buer staaer!

Til Endre strax enhver allene sigte bør,

For den, som fælder ham, er riig Belønning færdig – –

Hans Fader dømmes snart, og findes Døden værdig:

Kun ved at hævne Vold, man Thronen sikker gjør.

(De bevæbnede gaae.)

Arne. *allene.*

Jeg under dette Skin ham faaer af Dage bragt:

Jeg veed nok: Endre vil kun for sin Fader bede;

Han skulde da maaskee formilde Kongens Vrede –

Nu den Forhadte døer – og jeg – jeg holder Vagt –

Jeg er min Konge troe, og man skal rose mig,

Fordi jeg Harralds Liv med Nidkierhed beskiærmer;

Lyksaligt Øyeblik, som mod mit Had sig nærmer,

Mit Hierte brænder alt, hvor sødt at hævne sig!

ANDET OPTRIN.

Harrald med en Deel Bevæbnede, Arne.

Harrald.

Er Vagt ved Porten sat, og til min Sikkerhed

Nu alt i Orden bragt?

Arne.

Dig intet Ondt kan røre;

Ey før en Fiende vil ved Porten Indbrud gjøre,

Før hver af Kongens Mænd til Modstand er bered.

Harrald. *til nogle af de Bevæbnede.*

Man Einer Vaabenløs, som det en Skyldig bør,

Strax bringe hid.

Og du, vær mine Mænds Anfører.

(Arne med fire Bevæbnede gaaer.)

TREDIE OPTRIN.

Harrald, som sætter sig op paa sin Throne, falder i dybe Tanker, og siger endelig:

Hans Dom i Loven staaer, jeg straffer en Oprører –
En Voldsmand – dog – hvad Frygt! – det afgjort er – han dør.
Om alle Trønderne mig truede med Krig,
Og Thronen selv med Fald; jeg bør retfærdig være,
Og redde Himlens, min, og vore Loves Ære; – –
Der er han, det er Tid engang at hævne mig.

FIERDE OPTRIN.

Einer uden Vaaben, de forrige.

Harrald.

Omsider kom den Dag, da overdrevet Mod
Til egen Undergang din stolte Siel forførte!
Til Venskab, Ydmyghed, dig ey min Naade rørte,
Hør nu: Retfærdighed forkynder Dom og Blod.
Forsvar dig, om du kan, her er det Tid og Sted:
Du Loven veed, tæl nu, og gaae med mig i Rette;
Hvad Sminke kan du vel paa dine Laster sætte?
Hvormed undskylder du din Vold, din Grusomhed?
Du, som mod Gud og Lov og Konge trodse tør,
Hvad Straf har du fortient, og hvo kan dig tilgive?
Hvad venter du af mig? hvad bør din Skiebne blive?
Spørg Loven – svar mig – tæl –

Einer.

Harrald.

Kan egne Feyl dog ey din Stolthed bøye ned?

Maaskee med Rette du i Dag ey Døden lider?

Maaskee min Dom mod Lov, mod Nordmænds Frihed strider?

Einer.

At ville synde frit, er Slavers Øyemeed;

Troe dog, jeg veed, hvori vor Friheds Ret bestaaer:

Til fælles Nytte vi tør bruge hver sin Evne.

Vi tør vort Gods og Gaard og Tid vor egen nævne,

Og Dyd og Last hos os sin rette Farve faaer.

Vi tænke, handle selv, og Fyrsters Tyrannie

Giør aldrig Last til Dyd, og aldrig Dyd til Laster:

En Nordmand Hoffets Smag antager, og forkaster,

Og aldrig følger den af Frygt og Hyklerie;

Hos os er Dyden ey en efterabet Skik,

En tvungen Øvelse i det, som Kongen ynder:

Ær derfor Nordmænds Dyd; Men straf kun deres Synder,

Og tænk at Ondt og Godt hos dem fra Hiertet gik.

Opfyld din Pligt mod mig, og Loven fyldestgiør.

Harrald.

Du til dit Forsvar først maa, hvad du kan, fremføre.

Einer.

En Voldsmand vil omsunst sin Sag retfærdiggjøre:

Alt hvad jeg sige kan, er, at jeg skyldig dør.

Harrald.

Saa kiender du dig selv? saa kan du bøye dig

Saa dybt i Støvet ned? Og om dig selv bekiende?

Saa har dit stolte Mod dog før end Livet Ende?

Din sieldne Ydmyghed i Dag behager mig.

Einer.

For Spot min Alder spar; nok, at du glad kan her
See Einers første Feyl ham ned til Jorden bøye:
Tænk: den, som stedse dog har Dyden havt for Øye,
Og samme Agt for den mod Livets Aften bær,
Bereed til Dødens Nat; tænk naar han føle skal
Med Bludsel Dydens Tab paa rynket Pande tegnet,
Og see sit hele Liv, sin Troskab, Dyd beregnet
Kun efter sidste Dag – tænk, Konge, hvilken Qval!
Man maatte skilt mig ved min Bergliod, min Søn
Mit Hiem og Arnested og alt hvad kiert, jeg eyer,
Jeg maatte tabt et Slag, og taalt min Fiendes Seyer,
Jeg maatte været troe, og savnet Troskabs Løn.
Man maatte straffet mig med Lænker, Spot og Død;
Jeg vilde trodset alt, naar Dyden i mit Hierte
Udbredte roelig Fred; jeg vilde glemt min Smerte,
Hvis jeg mig havde selv ey styrtet i min Nød – –
Nu – synker kiekke Mod, og Hiertet savner Trøst;
Jeg seer mig selv og flyer, hvad er for mig tilbage?
Hvad kan jeg haabe meer? hvem rører denne Klage?
Hast Konge med min Straf, igiennemboer mit Bryst.

Harrald.

Mit rørte Hierte fandt et Raad for al din Qval:
Begier Forladelse, det koster kun at bede,
Saa redder du dit Liv, formilder Kongens Vrede.
Beviis din Ydmyghed: – – Du tier – Einer – tael –

Einer.

Det var ey altsaa nok, at feyle selv i Dag;
Jeg skulde dig maaskee ved Suk og Bøn forføre,
Du skulde glemme dig, og Vold retfærdiggjøre?

Og handle mod vor Lov? – Nei hast, og døm min Sag.

Du veed en Dommers Pligt: Vaag for Retfærdighed,

Tænk, hvad du vover selv, ved ey at straffe Laster?

Snart en Forræder sig mod Kongens Liv formaster,

Naar han ved ydmyg Bøn fra Straf at reddes veed.

Harrald.

Men siig dog, vilde du i Templet myrde mig?

Einer.

Ja – havde denne Arm til Mod og Vrede svaret,

Der intet Helligt var, som jeg da havde sparet.

Harrald.

Men til dit Raserie hvad har bevæget dig?

Einer.

Beviiste Gierninger du ikkun dømme bør;

Nok – du mit Forsæt veed – foragt Bevægegrunde,

Hvad mig til Gruesomhed endog forlede kunde,

Jeg trakte Sværd mod dig, og efter Loven dør.

Harrald.

Men siig mig, hvormed jeg dog har dit Had fortient?

Hvad væbnede din Arm, til Avindskiold at føre?

Maaskee fordi jeg meer om Fred ey vilde høre?

Einer.

Nei men fordi jeg dig i Dag ey ret har kiendt,

Fordi man sagde mig, at du i Templet var,

Og gruesom vilde der opoffre Søn og Fader,

Jeg tvivlte dog, og gik, og tænkte: Kongen hader

Mit Raad til Fred; Men dog for Tempelts Gud han har

Fuldkommen Ærefrygt; Jeg kommer, seer dig der

Med draget Sværd, en Død jeg mod Formodning finder,

Naturen raaber Hævn: din Endre myrdet er.

Men tænk for alting ey, jeg mig Retfærdig troer.

Hvo gav mig Ret, med Magt mod Kongen Mord at hævne?

Jeg intet derfor kan til min Undskyldning nævne;

Jeg veed, jeg feilet har, og denne Feil er stor.

Harrald.

Men siig, hvo turde dog saa sort afmale mig?

Einer.

Den som vel ogsaa mig for Kongen tidt beførte,

Som sagde ham, at jeg det ganske Folk oprørte,

Som Biarke sigtet har med sammenviklet Svig;

Men jeg, jeg kiender ham, og veed, han skyldfrie er;

Man sagde mig, at du ham ey i Fængsel satte:

Jeg burde, tænkte jeg, ham denne Skam erstatte:

Min Overiilelse jeg nu for silde seer.

Harrald. *efter en kort Taushed.*

Nu seer jeg Arnes List og kiender dig igien;

Jeg veed, hvad han og du, hvad Svig, hvad Troskab gielder:

Lær her, at kiende mig; hør nu: Din Dom jeg fælder:

Uskyldig Einer er og Kongens hulde Ven.

Einer *faldende paa Knæ ved Harralds Throne.*

Stor er min Konge nu; jeg for din Throne mig

I Støvet kaster ned. Din Gunst min Siel beskiæmmer;

Mit Bryst af Naade rørt sit Mod sin Stolthed glemmer;

Dybt seer jeg mig i Dag fornedret under dig.

Min Siel tilbeder ey dit Navn, din Konge-Magt;

Jeg Thronen overseer; men du, som mig tilgiver,

Din Dyd, din høye Siel, nedtrykker og henriver,

Din Naade har mig her for dine Fødder lagt.

Din Siel igiennemtrængt af Æmhed har i Dag
Fulgt Venskabs kielne Røst; men glemt at du var Dommer;
Naar end en skyldig Ven frem for din Throne kommer,
Da følg du Landets Lov, og prøv, og døm hans Sag.
Dit Venskab bør dog ey frikiende Morderen;
Ey Lovens Ret du kan; men Hiertets frit bortskiænke;
Ustraffet Voldsmand ey din Konge-Magt bør krænke;
Fordøm din Undersaat, hav Medynk med din Ven.

Harrald.

Nok – jeg tilgivet har; foragt ey du min Gunst.

Einer.

Nei det er all min Roes, naar jeg for Sværdet segner,
At du blant Helte mig og kiekke Venner regner,
Men Vold mod Landets Lov frikiender du omsunst.
De Stores mindste Feyl en frugtbar Moder er
Til dyb Vildfarelse; Den frække Mængde haster
At følge vore Spor, for frit at øve Laster;
Den alt hos os, endog vor Svaghed, haver kier.
«Kan Einer øve Vold, og dog ustraffet gaaer,»
Saa Folket tænke vil «Saa kan enhver nedrive
«De Grændser, Lovene for frække Laster skrive;»
Øv du Retfærdighed, og evig Thronen staaer.
Ja Konge, Himlens Ret mod mig du hævne bør,
Og jeg velsigne skal den Ven, som Dommen fælder,
Hos mig Retfærdighed langt meer end Æmhed gielder,
Straf min Vildfarelse, jeg elsker dig og døer.

Harrald. *stigende ned af sin Throne for at omfavne Einer.*

Jeg større dig i Dag ved din Misgierning seer,
End før ved strænge Dyd – Lad mig min Ven omfavne –
Hvor meget skulde jeg i Tambeskielver savne?

Jeg aldrig fandt en Helt, en Ven, som Einer meer.

Jeg skulde dømme dig – Nei, jeg vil lægge ned

Den grumme Magt, som nu din Konges Hierte hader;

Den Ret at dømme dig jeg Folket overlader,

Det redde skal dit Liv og min Retfærdighed.

Einer.

Forvirret, øm og svag, jeg næsten taber mig

I min Velgiørers Gunst – – Jeg gaaer dit Folk at lære,

Hvor kostbart Harralds Liv for Landets Vel bør være,

Og hvad den har fortient, som vilde myrdet dig.

Harrald.

Gaae, lær mit Folk i Dag, hvordan det dømme bør

Den, som er Kongens Ven – –

Einer.

Jeg er din Gunst uværdig,

Mit Liv til Byrde blev, og Straffen er retfærdig;

Min Søn dit Venskab skienk, og Folkets Klager hør.

Min Død bekræfte skal den Lov, jeg elsket har;

Jeg kan ey meer dens Tolk, men bør dens Offer være:

Siig du, saa døer jeg stolt, siig kun mit Støv til Ære:

Den Voldsmænd stedse troe mod mig og Landet var.

(Han gaaer.)

FEMTE OPTRIN.

Harrald *allene.*

Saa vandt han dog tilsidst ved Ædelmodighed – – –

Men Folket glemmer Lov, og Kongens Ven frikiender –

Mod Arnes slebne Svig til Hævn mit Hierte brænder – –

Nær havde han mig nu forført til Gruesomhed.

SIETTE OPTRIN.

Elisabeth. Harrald.

Elisabeth.

Jeg saae et skræksomt Syn: Det gandske Folk oprørt:
Hist raabe nogle Hævn, og stille sig i Orden,
Og sværge Haand i Haand: Vor beste Helt i Norden
Skal leve; Harrald døe! som ey hans Raad har hørt.
Halv-voxne Sønner gik med Bue, Piil og Sværd,
Og ønskede Leilighed ved tappre Faders Side
At lære Krigens Kunst; og uden selv at vide
Hvorfor de streed; enhver var nidkier, uforfærd.
Her en ærværdig Hob af gamle Trønder kom
Med mandig Æmhed frem, og deres Ven afmalte;
Man hørte, Hiertet selv om Tambeskielver talte,
De sagde: «Kongen bør forsigtig fælde Dom.
«Tit Einer var vor Tolk, og strax vor Nød forsvandt,
«Og naar han Kongens Sag for os igien fremførte,
«Til Lydighed hans Raad hver Nordmands Hierte rørte,
«Frels denne Helt! og viid, din Harralds Liv du vandt.»
Her græd de gamle Mænd: Nu hørte jeg et Skrig
Af unge Rasende, som raabte: «Heele Norden
«Skal skiælve ved hans Fald, og Ild og Hav og Jorden
«Bevæbne sig til Hævn – fortære, knuse dig.»
Kan da din Dronnings Bøn, din egen Sikkerhed,
Dit gandske Riges Suk – –

Harrald.

Nok – viid mit Had, min Vrede
Formildet er; iil nu det samme Folk at bede,
At det forglemme vil sin Lov, sin Nidkierhed,

Og at min beste Ven i Dag frikiendes maa.

SYVENDE OPTRIN.

Sigrid kastende sig for Kongens Fødder, de forrige.

Sigrid.

Frels, Konge, frels min Mand! skal dog dit Sværd fortære

En Helt, som var dig troe? skal han et Offer være

For Arnes Grusomhed? Jeg mellem Vaaben saae

Min Endre kiæpende, foruden Spyd og Skiold! – –

For Himlens skyld hør dog, min Kierlighed, min Smerte,

Min sønderrevne Siel – –

Harrald. *i det han vil gaae.*

Jeg den Forræders Hierte

Igiennembore skal – –

OTTENDE OPTRIN.

Arne, med draget Sværd i den eene, og Buen i den anden Haand, de forrige.

Arne.

Nu har jeg hævnnet Vold.

Harrald.

Og Endre, hvor er han?

Arne.

Din Throne sikker staaer.

Han vilde bryde ind; men jeg forstod at møde,

Han vilde myrde dig, jeg traf ham og han døde.

Harrald.

Forræder! hvilket Mord!

Sigrid.

O Dronning! jeg forgaaer.

Arne.

Din Throne dog endnu, o Konge! vaklede,
Hvis denne Bue mig i Striden havde skuffet,
Jeg neppe havde der den unge Krieger truffet,
Før Einer selv jeg fik blant vore Mænd at see;
Jeg æggede dem frem; Men da de Einer saae,
Hver kastede sit Sværd, og ingen turde stride;
Jeg saae hvor lidt man kan paa Folkets Troskab lide,
Naar Landsmand væbnet skal mod elsket Landsmand gaae;
Enhver opmærksom var til alt hvad Einer bød;
Men jeg – jeg var dig troe, og dristig Buen spændte,
Og Pilen traf; maaskee din verste Fiende endte
I dette Øyeblik sit Liv – – –

Harrald til Vagten.

Er han ey død
Endnu, da bringer ham herind –
(*Til Arne.*)
Men viid du selv
Mod Land og Folk og mig den sorteste Forræder
Har myrdet Kongens Ven. Strax griber den Misdæder.
Din Død skal blive grum, for alle Piinsler skiælv.
(*Vagten griber Arne, og tager hans Vaaben fra ham, en af Vagten gaaer hen og henter Lænker.*)

Sigrid.

Min Endre! – – nei jeg maae, saa blodig som han er,
Endnu omfavne ham, og døe ved Heltens Side,
Den burde Elskov flye, som ey formaaer at lide.
Min Mand! ach! gid jeg dig kun havde mindre kier.
(*Hun gaaer.*)

NIENDE OPTRIN.

Harrald, Elisabeth, og Arne, som forvares imellem de Bevæbnede.

Elisabeth.

Min Konge! frels dit Liv, jeg frygter, Einers Død
Til farligt Raserie ophidset Skare driver;
Ved Arnes Listighed min Harrald Maalet bliver
For Folkets Lyst til Hævn. O! hvilket grusomt Stød –
Det blev da Kongers Deel, at taale Had, Foragt,
Naar kun i deres Navn en Hofmand Vold udøver.

Harrald.

Ja, kostbar er den Skat, man mig i Dag berøver:
Mit Folkes Kierlighed – min Ven – min Konge-Magt.
Hvad er tilovers nu? – Flugt! Himmel! hvilken Skam!
Men Krig! hvad Grusomhed, mod eget Folk at stride!
Nei, før min Ære skal, end Landets Velfærd lide:
Min Dronning! kom. O! Gud! o! Sorg, der seer jeg ham.

TIENDE OPTRIN.

Einer geleidet af Vagt, man seer Pilen i hans Bryst; de forrige.

Einer.

Fortørnet Himlen var, og den har hævnnet sig:
Dens Straf udføres tidt ved en Forræders Hænder – –
Dybt føler jeg mit Saar, og snart mit Liv sig ender – –
Ved sikker Piil min Haand blev ofte seyerrig;
Ved alt for sikker Piil jeg fik mit Banesaar;
Men det som smerter meest: En Nordmand Buen spændte;
For hvad der kaldtes Norsk mit hele Hierte brændte.
(Til Arne.)
Det brændte og for dig – – Hver Gran, paa Fieldet staaer,
For mig var kostbar, skøn og dobbelt skøn og kier,

Hvor meget mere var hver Nordmand da min Broder!

Og dette Bryst af dig igiennemboret er! – – –

Og Einers tappre Søn – – Jeg glad mod Døden før

Med roligt Hierte gik: naar Endre skulde bære

Mit Navn, og jeg i ham erindret, elsket være; – –

Men ach! mit Haab forsvandt – – Jeg meer end eengang dør.

(Til Harrald.)

Jeg Endres sidste Ord for dig i Dag frembær:

Sig Harrald: Jeg var troe mod Konge, Land og Fader. –

Harrald.

Ach! hvilket gruesomt Tab! al Kraft min Siel forlader. –

O Gud! hvor denne Slægt har havt sin Konge kier!

Min allerbeste Ven, Velgiører, Landsmand, Helt,

Min Fader – – dette Navn jeg al din Troskab skylder;

En meer end sønlig Sorg din Konges Bryst opfylder:

Ja Harrald første Gang i Dag har Taarer fældt – –

Men hvad! jeg hører Skrig!

Elisabeth.

Ach! det er Bergliod!

ELLEVTE OG SIDSTE OPTRIN.

Der høres Støyen af Vaaben, Døren brydes op, og Bergliod kommer pludselig ind med bevæbnede Bønder.

Bergliod.

Han lever, hævner ham, før han sin Aand opgiver!

I see Tyrannen der: Hans Hierte sønderriver!

Frem! redder Stad og Land!

Einer.

Holt, tæm dit grumme Mod!

Hør først og undersøg – Der staaer Forræderen,

Som traf din Søn og mig; men lær den Mand at ære,
Som før min Feil tilgav, som nu min Søn vil være,
Som selv begræd mit Tab – kiend Kongen – kiend vor Ven.

Formaaer jeg end en gang at være Nordmænds Tolk,
Da Konge hør min Bøn, ynk en forblindet Skare!

Harrald.

Det stedse var min Lyst, mit eget Folk at spare.

Einer.

Du er til Konge fød for et behiertet Folk.
Seer, Trønder, Eders Ven, som Himlen straffet har:
I vide selv, hvor lidt jeg Frygt og Smigren kiender,
Troer da, mit Hierte nu for denne Konge brænder,
Og hvis mit sidste Raad for Eder helligt var,
Da lyder, elsker ham – –

Bergliod *til Kongen.*

Undskyld min Heftighed!
I Sorg-bespændte Bryst hevngierrig Smerte raaber,
Og Trøst i Blod og Mord omsunst at finde haaber,
Forvirret, svag og øm, fortvivlet, grum og vred,
Jeg veed ey, hvor jeg er, jeg veed ey, hvad jeg bør –
Nu vil jeg søge Hævn, og nu mit Tab oprette,
Nu drage Sværd mod dig, og nu mod Himlen trætte –
Men alt omsunst – Min Mand, min Søn og selv jeg dør.
(*Hun hælder sig ned ved Siden af sin Mand.*)

Einer.

Veninde! Kongen veed, dit Tab i Dag er stort;
Bliv du ham stedse troe; siig alle Landets Sønner,
At jeg, i det jeg dør, paa Harralds Naade skønner –
Min Smerte tager til – Farvel – Min Tid er kort –

Harrald.

Hast dyrebare Ven, og siig mig før du dør;
Hvad kan jeg mod din Slægt? hvad dig til Ære giøre?
Mod Bergliod? mod hvem? lad mig dit Ønske høre.
Tael, en saa trofast Helt ey noget nægtes bør.

Einer.

Endnu den sidste Rest af Modet samler sig,
Og Sielen flygtende paa nye tilbagevender:
Velsignet Øyeblik, som Himlen selv mig sender!
Din Gunst o! Konge gjør min Død høytidelig.
Min Bergliod er tryg ved Himlens Varetægt.
Min Søn er død; mit Støv forlanger ingen Ære.
Men hør mit sidste Suk, du bød mig at begiære,
See Konge, dette Folk er Tambeskielvers Slægt – –
Enhver saa kier for ham, som Frende, Broder, Søn,
Antag dig deres Nød! Min Siel dig ey forlader,
Før du mig lovet har at være Folkets Fader
Og unde Landet Fred; der er min sidste Bøn – –

Harrald.

Min Siel er øm og rørt, jeg intet nægte kan.

Einer.

Min Smerte taber sig; min Død kan Norge gavne,
Det Folk, som Harrald har, skal aldrig Fader savne:
Lyksaliggjør, o Fred, min Konge, Folk og Land.
Ja, Himmel! hør min Bøn, hør her, min hele Siel
I dette ene Suk sin sidste Kraft udtømmer;
Hør du, som Hiertet seer, du som Tyranner dømmer!
Gid, evig det maae gaae mit kiere Norge vel!
Lyksalig blive hver, som Lov handthæve tør,
Hver Faderlig Regent, som Folkets Klage rører!

Created at 10/6/2010, from URL:http://www.nslnorge.no/visning/NSL_Brun_EinerT_tekst.html
Mit Norge! din jeg var – og dig mit Støv tilhører,

For dig jeg streed og vandt, dig gav jeg Fred og dør.

(Han rykker Pilen ud af Brystet og falder.)

Ende paa femte og sidste Optog.

Johan Nordahl Bruns *Einer Tambeskielver*. er lastet ned gratis fra bokselskap.no